

מֵאֲמַר טֶדֶר תְּפִילַת שְׁחִרִית

א א"ר שמעון בן יוחאי, בשעתא דב"נ אקדים בצפרא, ואנח תפילין ברישיה, ותפילין ברשימא קדישא, בדרועא, ואתעטף בעיטופא דמצוה, ואתי לנפקא מתרעא דביתיה. ד' מלאכין קדישין מזדווגין עמיה. ונפקי עמיה מן תרעא דביתיה, ואזיפו ליה לבי כנישתא, ומכריזו קמיה, הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא, הבו יקרא לבריה דמלכא, לפרצופא יקרא דמלכא. רוחא קדישא שריא עליה, אכריז ואמר, «ישראל אשר בך אתפאר»^א.

ב בתר הכי, אית ליה למקרי פרשתא דבראשית יעד יום אחר, דאיהו עילווייא ותושבתא דכלא. לבתר יתעסק בפרשת קרבנות, לכפרא עלוי. וכל אינון קרבנין. גויימא^ב צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה, בגין לכפרא על כל אינון הרהורין ומחשבין דליליא. לבתר ישבח

מסורת הזהר

^א (ישעיה מט) ב"ב קלו. ^ב (ויקרא ו) פקודי שמת ז"ח
^א בדפוס מונקאטש כתב ע"כ. ^ב ג"א ל"ג עד יום אחד
ד' ח' ר' ט"ג פב ט"א.
(קראקא) ג נוסח אחר לא גרסינן ויימא (מונקאטש).

חלופי גרסאות

הפולם

מאמר

מכריז ואומר, ישראל אשר בך אתפאר.
ב בתר הכי אית וכו': אח"כ יש לו לקרות פרשת בראשית עד יום אחד. שהוא חשוב, ושבח הכל. אח"כ יעסוק בפרשת קרבנות לכפר עליו. ויאמר כל הקרבנות האלו, ויאמר צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת תורת העולה. כדי לכפר על כל ההרהורים והמחשבות שבליילה. ואח"כ ישבח בתשבחות של דוד המלך. ובשביל זה נכנס האדם בשערי בית הכלה

א א"ר שמעון בן יוחאי וכו': אמר רשב"י, בשעה שהאדם משכים בבוקר, ומניח תפלין בראשו, ותפילין ברושם קדוש בזרוע, ומתעטף בעטוף של מצוה, ובא לצאת משער ביתו, ד' מלאכים קדושים מתחברים עמו, ויוצאים עמו משער ביתו, ומלויים אותו לבית הכנסת, ומכריזים לפניו, תנו כבוד לצורת המלך הקדוש, תנו כבוד לבן המלך, לפנים היקר של המלך. רוח הקדוש שורה עליו, (דפו"י דף מ"א ט"ד)

ב זהר תרומה חדש
בתושבתן דדוד מלפא. ובגין קף דעאל ב"נ, בתרעין דבי פלה. ואיהי אתתקנת,
ומתקנין דרגין בהדה.

ג כיון דמטי ליוצר אור, דאיהו שירותא דצלותא דמיושב, כדין כל
אינון דרגין פתחין תרעין, וכדין פתמרות עשן כתיב, מה תמרות עשן
דקטורת סלקא, ומתחברין דרגין אלין באלין, אוף הכא איהי צלותא פתמרת
עשן דקטורת, סלקא, ומתחברין דרגין, ומתקשרן אלין * באלין דהא איהו
מקשר לון.

ד ואומר כלם אהובים כלם ברורים כלם גבורים. לבתר אהבה ובה,
לסלקא ולא תקשרא בימינא. ויתודא דשמע, ואינון פרישין. וכדין איקרי
מקטרת מר. לבתר אמת ויציב, דאיהו ולבונה. ואע"ג דאיהו דידה, פללא
איהו.

ה כיון דאמר אמת, אמאי ויציב, דאיהו תרגום, ומה אצטריכא הכא,
אלא ודאי, כל אמת, דא יעקב. ויציב, דא יוסף. ואצטריך לאתדבקא
בתרנוויהו. ובגין דפרשת ציצית וזא ידפלה, אצטריכת לון, מיד אנון אמרי
תרוויהו, אמת ויציב. וע"ד אמת דא יעקב, ויציב דא יוסף. אי הכי, אמאי
תרגום. אלא בגין דאמת אמת לא אמרינון, בגין פגימו. וע"ד איהו תרגום,
ולית פגימו בתרנוויהו.

מסורת הזהר חלופי גרסאות
ד נ"א על (דפוסים ראשונים) ה נ"א ל"ג לון (קראקא)
ט"א ט"ב. 1 נוסח אחר וכלא (קראקא).

מאמר הכלה, שהוא המלכות, והיא מתקנת, והמדרגות
מתקנות עמה.
המולם **ג** כיון דמטי ליוצר וכי: כיון שהגיע
ליוצר אור, שהוא תחילת תפילת הישיבה,
או כל המדרגות פותחות שערים. ואז כתוב,
כתמרות עשן מה תמרות עשן של הקטורת
עולה, והמדרגות מתחברות אלו באלו, אף
כאן, התפילה היא כתמרות עשן דקטורת,
שעולה, והמדרגות מתחברות ומתקשרות אלו
באלו. כי הוא מקשר אותן. ע"י תפלתו.
ד ואומר כלם אהובים וכי: ואומר
כלם אהובים כלם ברורים כלם גבורים. ואח"כ
אומר אהבה רבה, לעלות ולהתקשר בימין,
שה"ס אהבה. ואומר יתוד שמע והפרשיות
של ק"ש, ואז נקראת **מקטרת מר**. ואח"כ
אמת ויציב, שהוא ולבונה. ואע"פ שהוא שלה
של תפלת מיושב, כלומר, אע"פ שק"ש עם
אמת ויציב הם ג"כ של תפלת מיושב, שנקראת
(דפוסי דף מ"א ט"ד * דף מ"ב ט"א)
הוא

זהר תרומה חדש ג

(א) מכל אבקת רוכל, דא צלותא דמעומד. ג' קדמאי, דאינון מגן, ומחיה, ואפה קדוש. מגן, אית ביה מ"ב תיבין. ברוך דשמה קדישא, דמ"ב אתון. ואית לאכללא ליה בלבא, ולא תקשרא ביה ברוך דא, פשלהובא בגחלת, ברחימו דמאריה. ודא איהי ברבכתא ימינא.

(ב) מחיה, אית ביה מ"ט תיבין, ברוך דחמשין תרעין חסר חד. ואית ביה שמה, ונא דגבורות ה'. ואיהו אפ"ה גבור"ר לעול"ם אדנ"י. ורוך דיליה, אגל"א. וברוך אחרא יגל"א. וכולא ונא חדא, מן גבורתא דברכאן, "יהודה אפה יודף. גור אריה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אוסרי לגפן עירה. ברוך איתער יהודה בגבורתא קדישא, ודא איהי ברבכתא שמאלא.

(ג) קדושה, אית ביה י"ד תיבין. עשר אמירן, וד' אתון. ודא כליל לכל סטרין, ואחיד מסייפי עלמא עד סייפי עלמא.

(ד) תלת בתראי, לאו אינון בחושבן דא בתיבין, ואינון רצה ומודים תמכי אורייתא, תרין עמודים. שים שלום, אילנא דחיי, דאיהו שלמא דביתא, שלמא דכולא. בין כף ויבין כף באמצעיתא, אינון ברכאן דתקיננו קדמאי, והא אוקמוה. לכתר דמסיים צלותא ואודי על חוכיה, נפילת אפים.

חלופי גרמאות
I נוסח אחר לא גריסין ברכתא (קראקא).

מסורת הזהר
(I (בראשית מט) ויהי תקפב.

מאמר

הוא תרגום, ואין פגם, כשאומר שתי פעמים.

(א) **מכל אבקת רוכל וכו'**: מכל אבקת רוכל, זו היא תפלת מעומד, ג' ברכות ראשונות, שהן, מגן אברהם, מחיה מתים. ואתה קדוש. בברכת מגן אברהם יש מ"ב מלים, שהן, בסוד השם הקדוש של מ"ב אותיות. ויש לכלול אותן, את השם מ"ב, בלב, ולהתקשר בו בסוד הזה, כמו השלהבת הקשורה בגחלת, באהבת אדוננו. וזו היא ברכה של ימין. שהיא חסד. שה"ס קו ימין.

(ב) **מחיה אית ביה וכו'**: בברכת מחיה מתים יש בה מ"ט מלות, שה"ס חמשים שערי בינה חסר אחד. ויש בו שם שהוא סוד גבורות ה', והוא ראשי תיבות של **אתה** גבור לעולם ה', שסודו השם **אגל"א**. ובסוד אחר הוא **יגל"א**. והכל סוד אחד, שהוא לשון גילוי, הרומז על הגבורות דגילוי חכמה דשמאל. והוא יוצא מן הגבורות שבברכות, דהיינו מראשי תיבות של יהודה אתה יודף. גור אריה יהודה. לא יסור שבט מיהודה. אוסרי לגפן עירה. שהם ד"ת **יגל"א**. בשם הזה נתעורר

המולם

סדר תפלת שחרית

יהודה בגבורה הקדושה כי יהודה, ה"ס המלכות הנמשכת משמאל. וזו היא ברכה של שמאל. דהיינו גבורה, שהיא קו שמאל.

(ג) **קדושה אית ביה וכו'**: קדושה, דהיינו בברכת אתה קדוש. יש בה י"ד מלות, שהן כנגד עשרה מאמרות, וד' אותיות שם הוי"ה. וזה הוא ת"ת, שהוא הקו האמצעי הכולל לכל הצדדים, דהיינו המיוחד צד ימין וצד שמאל. ואחזו מסוף העולם העליון שהוא בינה, עד סוף העולם, שהוא מלכות.

(ד) **תלת בתראי לאו וכו'**: ג' ברכות אחרונות, אינן בחשבון הזה של מלות. ב' הברכות, רצה, ומודים, הם תומכי התורה, ב' עמודים, דהיינו נצח והוד, שעליהם נסמך הת"ת, שנקרא תורה. הברכה שים שלום, היא עץ החיים, דהיינו יסוד. שהוא שלום בית, שלום הכל. כי היסוד נקרא שלום. בין כך ובין כך, דהיינו בין ג' ברכות ראשונות לבין ג' ברכות אחרונות, באמצע, הם י"ב ברכות שהתקיננו הקדמונים, וכבר העמידוהו. אחר שהשלים התפלה והתודה על עונותינו, יאמר נפילת אפים.

נפילת

(דפו"י דף מ"ב ט"א)

ד זהר תרומה חדש

מאמר נפילת אפים

י) נפילת אנפין מה היא. הא אוקמוה, דקא עביד פל מה דעביד משה, צלותא ותחנונים ובעותין ונפילת אפים, דכתיב ואתנפל לפני ה'. אבל בטר דמסיים צלותיה, ועאל בכל אינון דנגין עילאין, ואתקשרת פלה בכלהו, אית לנחתא לתתא, והואיל ונחית לתתא, אצטריך נפילת אנפין, באלפא ביתא.

יא) מ"ט. בגין דכיון דצלי צלותיה, ואודי על חובוי, מפאן ולהלאה, אחוי גרמיה, דמסר נפשיה למאריה ברחימו. לודד אליך ה' נפשי אשא. וניחא ליה לההוא סטרא דשרייה ביה מותא, ועביד ליה נייחא בדא.

יב) ועם כל דא, באלפא ביתא, אית רנא דרזין לתפמיין. באלפא ביתא דא לית ביה וא"ו, ואית ביה פ"א באתריה, והיינו, פדה אלהים את ישראל. לכתר ר' תרי זמני נינהו. ולית ביה קו"ף.

יג) מ"ט. בגין דנפילה ידא, דאתמסר בר נש למותא, אצטריך לכוננא רעותיה, ולמעבד נחת רוח לההוא סטרא דשרייה ביה מותא, כמה דעביד

מסורת הזהר (ה) (דברים ט) ב"א רט תקי"ח ד' קט ט"ב. ו) (תהלים ח נ"א לי"ג דכתיב (קראקא) ט נ"א בה (דפוסים ראשונים) י נ"א בה פ"ה (דפוסים ראשונים) כ נ"א בסופיה (כתי"י) ל נ"א דע (קראקא).

חלופי גרסאות

מסורת הזהר

נפילת אפים

הסולם

מאמר

מאמר נפילת אפים

יב) ועם כל דא וכו': ועם כל זה, באלף בית הזה של לודד אליך ה' נפשי אשא, יש בו סוד הסודות לחכמים. באלפא ביתא זה, אין בו ו', שה"ס עין החיים. דהיינו הקו האמצעי. ויש בו פ' במקומו. והיינו, פדה אלקים את ישראל מכל צרותיו, שנכפל בסוף המזמור. שהוא תפלה, שלא יזיק חסרון ה'. ואח"כ נאמר בו ר' ב' פעמים, ואין בו ק'.

יג) מ"ט בגין דנפילה וכו': שואל, מה הטעם שאין בו קוף, ומשיב, משום שנפילת אפים זו שהאדם מוסר נפשו למות, צריך לכונן רצונו ולעשות נחת רוח לאותו צד ששורה בו מות, שהוא המלכות, בשעה שדבוקה בקו שמאל ולא בקו האמצעי, כמו שעושה הקוף בחרכות ובהרים, שמראה את עצמו, שמת. והוא מראה את עצמו שמת, לפני חיה אחת שהוא ירא ממנה. שבשעה שאותה חיה קרבה אליו וחושבת להרגו ולנשכו, היא רואה אותו נופל לארץ כמת. וחושבת שהוא מת. אז תוזרת החיה לאחוריה, ואינה צוררת אותו. ועל כן נסתלקו ב' אותיות אלו

י) נפילת אנפין מה היא וכו': שואל, נפילת אפים מה היא. ומשיב, הרי העמדנו, שעושה כל מה שעשה משה, שעשה, תפלה ותחנונים ובקשות ונפילת אפים. שכתוב, ואתנפל לפני ה'. אבל אחר שגמר התפילה ונכנס בכל אלו המדרגות העליונות, והכלה, שהיא המלכות, נקשרה בכולן, יש לרדת למטה, למקום המלכות. וכיון שיורד למטה, יש נפילת אפים באלף בית, דהיינו במזמור המסודר בא"ב. דהיינו לודד אליך ה' נפשי אשא.

יא) מ"ט בגין דכיון וכו': מהו הטעם. הוא משום שכבר התפלל תפלתו והתודה על עונותיו, מכאן ולהלאה, יראה את עצמו, שמסר נפשו לאדונו באהבה. ויאמר, לודד אליך ה' נפשי אשא. והוא לרצון לאותו הצד ששורה בו מות, דהיינו אל המלכות, בשעה שמקבלת משמאל, ולא מקו האמצעי, ועושה לו נחת בזה. (עי' זהר תרומה אות מ"ה בהסולם ד"ה ביאור).

(דפויי דף מ"ב ט"א)

זהר תרומה חדש ה
 קוף בכתובות ובהקדים, אחזי גרמיה דמית, ואתחזי דמית קמי חיותא קדא
 דדחיל מינה. פיון דההיא חיותא קריב לגביה, וחשיב לקטלא ליה, ולנשכא
 ליה, חמא ליה נפיל לארעא פמת, וחשיב דאיהו מת, פדיון תב לאחורא, ולא
 מקטרג ליה. ועל דא אסתלקו אלין יב' אתוון, דלא ידע בהו בר קב"ה בלחודוי.
 (ד) ועם כל דא, ברעותא דלפא ישוי גרמיה לקב"ה, דמסר ליה נפשיה
 ברחימו. וקב"ה חשיב עלוי, פאלו נטיל נשמתיה מניה. וע"ד צריך למנפל
 בארעא פמת, ב"שעתא דיימר נפילת אנפין, בגין דאית חובין דעביד ב"ג, דלא
 מתפפרין אלא במותא. "פדכתוב, (*) אם יכפר העון הזה וגו'. והשתא
 דאתחשיב ליה דנטל קב"ה נשמתיה, ואיהו יחייב לה ברעותא. ההיא שעתא
 קיימא לכפרא על חובוי, ואשלים לכל סטרין, ולההוא סטרא דאתמר.

מסורת הזהר (ח) (ישעיה כב) תוריע מו.
 חלופי גרסאות
 טו נ"א ברחובות וליג ובהרים (קראקא) נ נ"א ד' (קראקא)
 ט נ"א מוסף בשעתא דא (קראקא) טו בדפוס קראקא כתוב
 ע"כ מצאתי ול"ג מן כדכתיב עד אות ט"ו.

מאמר הסולם נפילת אפים
 אלו, ו' ק', שאין יודע בהן, רק הקב"ה לבדו. פירוש. סוד המזמור לדוד אליך ה' נפשי אשא, היא לבחינת המלכות בשעה שהיא דבוקה בשמאל ולא בקו האמצעי, שאז שורה בה המות, והיא אז בבחינת ק', כי המלכות הדבוקה בקו האמצעי, היא צורת ה', ואז היא דבוקה בעץ החיים. וכשאינה דבוקה בקו האמצעי היא בצורת ק' שזה מורה, שהרגל השמאלית של ה' ירדה ונמשכה למטה אל הקליפות, בסו"ה רגליה יורדות מות, ונהפכה ה' לצורת קוף. והתקן הוא למסור נפשו למיתה, ואז הוא פודה את המלכות מן המשכת רגל הקוף לקליפות. וזה שמביא המשל מן הקוף שמראה עצמו כמת שלא תהרוג אותו חיה רעה. כן כשהאדם מוסר עצמו למיתה אין הדינים של המלכות שולטים בהם. וזה מרמז חסרון הק' מן האלף בית הזה. כי צריכה להסתיר עצמה מיניקת הקליפות, מחמת שרגלה נמשכת למטה, ולעשות עצמה כמת, כמו שאינה. וז"ש, ועל דא אסתלקו אלו ב' אתוון דלא ידע בהו בר קב"ה בלחודוי, כי קב"ה ה"ס קו האמצעי, ואם הקו האמצעי שומר את הק' או אינה מפחדת מפני הקליפות. וכיון שהמלכות אינה דבוקה בקו האמצעי בסוד המזמור הזה, ע"כ אין בה ק'. כי הקליפות תאחזנה בה. ואין בה ו' כי ו' ה"ס קו האמצעי. והיא דבוקה בשמאל.
 והנה במקום ו' יש פ' כפולה, ובמקום (דפו"י דף מ"ב ט"א *) ט"ב)
 (ד) ועם כל דא וכו': ועם כל זה, ברצון הלב, ישום עצמו להקב"ה, שמסר לו נפשו באהבה. והקב"ה חושב לו, כאלו נטלה ממנו הנשמה. וע"כ צריך לנפול על הארץ כמת, בשעה שיאמר נפילת אפים, משום שיש חטאים שעושה האדם, שאינם מתכפרים אלא במות, כמו שכתוב, אם יכופר העון הזה לכם עד תמותן. ועתה שנחשב לו שהקב"ה לקח נשמתו והוא נתנה ברצון, אותה שעה עומדת לכפר על עונותיו ולהשלים לכל הצדדים, ולצד הזה, השמאלי, שאמרנו. ועל

ו זהר תרומה חדש

טו) ועל כל דא, צלותא עולה, ואסתלקא בין ב' דרועין, בחבוק דתחימו
בדקא יאות. ואיהו מקושרת מור ולבונה מכל אבקת רוכל.

מאמר ארבעים יום וארבעים לילה

טז) הוצרך משה ארבעים יום לתורה שבע"פ ללמדה, בגין דהוא
דרגא ארבעין אקרי. ולכך אמר, טו) ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה,
דאתתברו תורה שבכתב ותורה שבע"פ. ולכך הוצרך להזכיר ולפרט ארבעים
יום וארבעים לילה, דהא בארבעים יום הנה סגי.

יז) ובמ' יום אפיקת ההיא הורתם, בתורה ומצוה. דכונא לתורה
ומצוה, לקבל מ' יום דיצירת הולד. דנפיק מן הפח אל הפועל. ואתרשימו
איכרוי דהוא דכונא, באינון ארבעין יומין, ולאכללא ביה נהירו דלעילא,

חלופי גרמאות

פ בדפ"י כתבו לפרשת תרומה נ"א עור לתרומה (קראקא
ווינצ'א) צ נ"א הזכיר ופרט מ' יום ומ' לילה דהא במ'
טו (קראקא) ק נ"א ליג דכורא (דפוסים ראשונים) ר נ"א מוסיף דא מ' יומין לאכללא (קראקא).

מסורת הזהר

טו) (שמות לר) תולדות מא.

הסולם

מאמר

כונ האור שלמעלה, של הבינה, וגופו יהיה
נבנה, מהאור שלמעלה, כדי שיהיה ראוי
לשמש לפני המלך, ולהמשיך עליו רוח
הנבואה למטה.

טו) ועל כ" דא צלותא וכו': ועם כל
זה עולה התפלה, מהמצב השמאלי, ומתעלה
בקו האמצעי, בין ב' זרועות ימין ושמאל,
בחבוק האהבה כראוי. והיא מקושרת מר
ולבונה מכל אבקת רוכל.

מאמר ארבעים יום וארבעים לילה

פירושו. שבתחילת הפרשה נאמר, עלה
אלי ההרה והיה שם ואתנה לך וגו' והתורה
והמצוה אשר כתבתי להוראתם, ודורש הורתם
על בינה, כי הורתם היא מלשון חדר הורתי,
שהוא לשון הריון. ותורה, היא ז"א. ומצוה,
היא מלכות. כי בינה נתעברה מז"א ומלכות,
הנקראים תורה ומצוה, ואחר שקבלו ממנה
הריון של ארבעים יום, שה"ס תו"ג תו"מ,
שבכל אחד עשר ספירות, הוציאה אותם
למקומם. וז"ש, ובמ' יום אפיקת ההיא
הורתם, שהיא בינה, בתורה ומצוה, דהיינו
בו"א ומלכות, דכורא, שהוא משה, לתורה
ומצוה, שילמד תורה ומצוה לישראל. כי משה
נתעבר בבינה יחד עם ז"א ומלכות, ויצא
ממנה עמהם יחד. וז"ש, לקבל מ' יום דיצירת
הולד, שבאותם מ' יום דנפיק מן הכה א"ל
הפועל, דהיינו מבינה עד מלכות, כי מבינה
עד מלכות יש ד' ספירות תו"ג תו"מ, שהם
ארבעים יום, שכל אחת מהן כלולה מעשר.
וז"ש ואתרשימו אברוי וכו' לאכלא ביה
נהירו דלעילא, דהיינו ד' ספירות תו"ג
תו"מ

טז) הוצרך משה ארבעים יום: הוצרך
משה ארבעים יום, ללמוד תורה שבעל פה,
משום שאותה מדרגה, דהיינו בינה, נקראת
ארבעים. כמו שאמרו, בן ארבעים לבינה. ולכך
אמר, ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים
לילה, שפירושו, שנתתברו תורה שבכתב,
שהיא ז"א, עם תורה שבעל פה, שהיא מלכות.
כי בינה היא שורשם של ז"א ומלכות, וממנה
יצאו, והיא מיוחדת אותם. ולכך הוצרך להזכיר
ולפרט ארבעים יום וארבעים לילה, מפני
שדומה על ז"א ומלכות, כי אם לא כן, היה
די שיאמר ארבעים יום.

יז) ובמ' יום אפיקת וכו': ובארבעים
יום הוציאה אותה הורתם בתורה ומצוה, את
הדרכ, שהוא משה. ללמד תורה ומצוה לישראל,
כנגד מ' יום של יצירת הולד היוצא מן הכה,
שהוא בינה, אל הפועל, שהוא מלכות (כנ"ל
יתרו אות קס"ח) ונרשמו אברוי של אותו
הדרכ, שהוא משה, בארבעים יום אלן, שיכלול
(דפ"י דף מ"ב ט"ב)

זהר תרומה חדש ז
ולאתבנאה תמן גופיה מנהירו דלעילא. בגין ׀ דיתחזי לשמשא קמי מלכא,
ולאמשכא עליה רוח נבואה לתתא.

יח) כגוונא דאשתלים כמ' יום במעי אמיה גופא דלתתא, הכי אשתלים
לעילא. וע"ד ׀ בכל ביתי נאמן הוא. ׀ דאשתכלל לעילא בביתא דילי, כגוונא
דביתא דלתתא.

יט) ועל דא קרן עור פני משה, דהא אתנהיר מקרן עלאה, ומשיף שמן
הטוב על ראשיה, ואשתלים כל חד מארבע יסודין דיליה בעשר, הא ארבעין
יומין וארבעין לילון, ואמשיף שמן הטוב על ראשיה, וכדין אתנהיר.

מאמר ב' טפי מרגליות על הזקן

כ) ולכתר בא אהרן, ושנה לו פרקו, דאחית ליה ההוא נהירו על דיקניה,
והיינו שני טפי מרגליות, דנתתי על דיקנא דאהרן. ונהירין נהירו סגי, ואינון
רמז לתורה שבכתב ותורה שבע"פ, דאתחברו בדיקנא דאהרן, וחיבורא דילהון
במזלא עלאה תלי.

כא) וכדין מה טוב ומה נעים. טוב: דא תורה שבכתב, ודא צדיק.

מסורת הזהר

י' (במדרש יב) וירא מה ת"ז תי"ח ד' לא:

חלופי גרסאות

ש נ"א דאתחזי (דפוסים ראשונים) ת נ"א דאישתל (קראקא).

מאמר

הסולם

כ' טפי מרגליות על הזקן

כ) ולכתר בא אהרן וכו': ולאח"כ
בא אהרן, ושנה לו שיעורו, דהיינו שהוריד
לו אותה ההארה שלו על זקנו, והיינו שתי
טפי מרגליות, שירדו על זקן אהרן, והאירו
הארה גדולה, שה"ס הארת חכמה. והן רמזו,
לתורה שבכתב ולתורה שבעל פה, שהם ז"א
ומלכות, שהם בחינת ימין ושמאל, שנתחברו
בזקנו, דהיינו שעי המסכים המכונים שערות
דיקנא, שהם בחינת קו האמצעי, מתחברים
ימין ושמאל. שה"ס ז"א ומלכות, ומיוחדם
קבל ב' טפין א' מז"א וא' ממלכות, והתיכור
שלהם תלוי במזל העליון, שהוא דיקנא דא"א,
כי במסכים המכונים שערות דיקנא דא"א,
הוא שורש היחוד דג' קוין לגלות החכמה
(כמ"ש באדרא זוטא אות ס"ד בהסולם).

כא) וכדין מה טוב וגו': ואז, מה טוב
ומה נעים, טוב, זה תורה שבכתב, וזהו צדיק,
שהוא יסוד דז"א, נעים, זה זמירות ישראל,
שהיא מלכות, הנקראת נעים בעת ששורה
עליה נועם שלמעלה של העולם הבא, שה"ס
בינה

תו"מ, ולאכתבנאה וכו' שגם גופו יהיה נבנה
מד' ספירות אל. בגין דיתחזי לשמשא
קמי מלכא, שהוא ז"א, הכולל חסד וגבורה
ות"ת, ולאמשכא עליה רוח נבואה, שהוא
נצח והוד, לתתא, אל המלכות.

יח) כגוונא דאשתלים כמ' וכו': כמו
שהגוף שלמטה נשלם במעי אמו כמ' יום,
כך הוא נשלם למעלה. וע"כ נאמר עליו, בכל
ביתי נאמן הוא. בכל ביתי, מרמז על ב'
הבתיים, העליון שהוא בינה והתחתון שהוא
מלכות, כי נשתכלל למעלה בביתי שלי,
שהוא בינה, כמו בבית למטה, שהוא מלכות.

יט) ועל דא קרן עור פני משה, כי האיר מהקרן העליונה, שהיא
בינה, ומשך שמן הטוב על ראשו, ונשלם,
כל אחד מארבעה יסודות שלו, אש רוח מים
ועפר, בעשרה, שהם מ', הרי ארבעים יום
מצד ז"א, וארבעים לילה מצד המלכות. והמשיך
שמן הטוב על ראשו, ואז האיר.
(דפויי דף מ"ב ט"ב)

ה זהר תרומה חדש נעים: דא זמירות ישאל, דאיגרי נעים, פד שרא עליה נועם דלעילא, דעלמא דאתי. וכולא על ידא דאהרן, דחבר לון פחדא בקרבנא.

כב) וע"ד ברייתא היתה אתו וגו', דא מטרוניתא דילי, דהוות עמיה. החיים והשלום, חיים, דאימא עילאה. ושלום, דא שר שלום.

כג) ואתנם לו מורא ויראני. יתבית ליה הנהו דרגין, לחברא לון אינון שתי טפות מרגליות יתבית ליה. וכד אעבר מורה על דקניה, דהיינו פד הנה מסתפר, כמד"א ומורה לא יעלה על ראשו. ויראני, דלמא מעל ביהוה שמן דנגיד ליה משמי עילאה, דאיגרי שם, דנגיד מניה שמן הטוב. ועל דא, ומפני שמי נחת הוא.

חלופי גרסאות

ת נ"א דיהבית (מונקאטש) א נ"א דלא (קראקא) ב נ"א מחמי (קראקא).

מסורת הזהר

כ (מלאכי ב) תרומה מ. ל (שופטים יג) ויחי תשכה. ח (מלאכי ב) לעיל את כב.

ב' טפי מרגליות על הקון

וד"ש (באות כ') שני טפי מרגליות וכו' ואינון רמוז לתורה שבכתב ותורה שבעל פה, שהם ז"א ומלכות, דאתהברו בדיקנא דאהרן, כי ע"י השערות דיקנא שה"ס מסכים ודינים נעשה זונג ז"א ומלכות, כי הם בחינת הדינין דג' זריעות, המכונות חלם שורק חירק, המוציאים ג' הקוין, להשפיע אל המלכות, (כמ"ש באדרא וזטא אות נ"ח בהסולם ע"ש) וכיון שגרמו יחוד ז"א ומלכות, זכו השערות לקבל מהם, ב' טפי מרגליות. כנ"ל. וד"ש (באות כ"ב) ברייתא, וכו' דא מטרוניתא דיילי דהוות עמיה דהיינו המלכות. החיים והשלום וכו' דא שר שלום, דהיינו יסוד דו"א, שעם שערות דיקנא דו"א נתיחדו יסוד ומלכות והמשיכו החיים מאמא עלאה שה"ס בינה. ואתנם לו וכו' יתבית ליה הנהו דרגין דהברא לו, שנתנו לו אותם המדרגות, מלכות ויסוד דו"א, כדי שיחברם ע"י המסכים דשערות דיקנא שלו. אינון שתי טפות מרגליות דיהבית ליה והם, ב' טפות מרגליות שנתתי לו. בשכרו. וכד אעבר מורה ע"י דיקניה, דהיינו פד הנה מסתפר, כלומר בשעה שנודרך וביטל המסכים הללו הנקראים שערות, (כמ"ש היטב בזהר תזריע אות קכ"א) שאז נתבטלה הארת היתוד דו"א ומלכות, וב' טפי מרגליות נסתלקו לשורשם, ע"כ ויראני, דלמא מעל ביהוה שמן דנגיד ליה, משמי עילאה שהוא בינה, דאיגרי שם וכו', כי נפסקו

הסולם

מאמר

בינה, והכל על ידי אהרן שחיבר ז"א ומלכות יחד ע"י קרבן.

כב) וע"ד ברייתא היתה וגו': ועל זה נאמר עליו, ברייתא היתה אתו החיים והשלום. ברייתא, זו היא המלכה שלי, שהיא המלכות, שהיתה עמו, עם אהרן, החיים והשלום, היינו החיים של אמא עלאה, שהיא בינה, והשלום, זהו שר שלום, דהיינו יסוד דו"א שנקרא שלום.

כג) ואתנם לו מורא ויראני: ואתנם לו, פירושו נתתי לו אלו המדרגות, לחבר אותם שתי טפות מרגליות האלו, נתתי לו, וכשהעביר מורה על זקנו, דהיינו כשהיה גוון זקנו, כש"א, ומורה לא יעלה על ראשו. ויראני, שחיה ירא אולי מעל באותו השמן שנמשך לו משמים עליונים, שנק' שם, שהוא בינה, שנמשך משם שמן הטוב. וע"כ ומפני שמי נחת הוא.

פירושו. כבר נתבאר (באות כ') שהמסכים המיחדים ז"א ומלכות נקראים שערות דיקנא. ע"ש. ושיעור ההארה שהתחתון גורם לעליון, זוכה בו גם התחתון. וע"כ כיון ששערות דיקנא גרמו יחוד ז"א ומלכות, קבלו גם הם ב' הארות מהם, המכונים ב' טפות מרגליות, טפה אחת מו"א וטפה אחת ממלכות. וסוד גילוח השערות, ה"ס ביטול הדינים והמסכים ההם המכונים שערות, (כמ"ש היטב בזהר תזריע אות קכ"א בהסולם ע"ש) ואם מבטל השערות נמצא מבטל זונג ז"א ומלכות שנתחדו על ידיהם.

(דפו"י דף מ"ב ט"ב)

זהר **תרומה** **חדש** **ט**
כד והוא מה עביד. ^ט בשלום ובמישור הלך אתי. דחבר שלום במישור. מאן מישור. כמד"א, צדיק וישר הוא. וכדין, ורבים השיב מעון, ^י ע"י דקרבנוי דקריב לון קמי מלכא. וכדין אתיב שלום במישור. והכא תלי רזי דקרבנא, דמסר ליה קב"ה לאהרן. ומישור איקרי, על דאמשיך אורייתא ונהירו לעלמא פתאָה.

מאמר הולך אל דרום וסובב אל צפון

כה ומזרח אנהיר לדרום בקרמיתא, דכתיב הולך אל דרום. בג"כ ^ט וישובו אליו אהרן וכל הנשיאים בעדה. אהרן, דא רזא דאהרן דאתנהיר ממשא. וכל הנשיאים, דא נחשון, דאיהו רישא דכל הנשיאים. וכלהו אתמשכו אבתריה, וקיימי לשמאלא דמשה.

כו והא איתערו, את גדלך: דא אהרן, מימינא. ואת ידך התוקה: דא נחשון, משמאלא. דלבתר דאתנהיר דרום מאספקלריא דנהרא, יתנהיר צפון. דכתיב, ^ט הולך אל דרום וסובב אל צפון. דאקיף ליה נהירו * דרתמי

מסורת הזהר (שם) ב"א רלו תרומה מ. ט (שמות לד) ט (קהלת א) תולדות יב.
 חלופי גרסאות ג נוסח אחר וע"י (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **הולך אל דרום וסובב אל צפון**
 נפסקו הטפות ונסתלקו ממנו. ועל דא ומפני שמי נחת הוא, שהיה ירא ומפחד מחמת שהפסיק השמן משמי.
כד והוא מה עביד וכו': והוא, מה עשה. בשלום ובמישור הלך אתי. דהיינו שחיבר שלום במישור. מהו מישור. הוא כש"א, צדיק וישר הוא. מישור, הוא מלכות, ושלום הוא יסוד, וחברם יחד. ואז, ורבים השיב מעון. היינו על ידי הקרבנות שהקריבם לפני המלך. ואז ניתן השלום במישור. וכוזו בחיבור שלום במישור, תולה סוד הקרבן שמסר הקב"ה לאהרן. והמלכות נקראת מישור, משום שהמשיך תורה, שהוא ז"א, הנקרא ישר, ואור לעולם התחתון. שהיא מלכות. פירוש. ז"א, שה"ס קו האמצעי, נקרא ישר, משום שאינו נוטה לא לימין ולא לשמאל, אלא באמצע בין שניהם. וכשמלכות מקבלת האור מקו האמצעי הנקרא ישר, נקראת גם היא מישור. משום שמקבלת מישור.

כו והא אתערו את וכו': וכבר העירו, את גדלך זהו אהרן, שהוא מימין, דהיינו חסד ודרום. ואת ידך התוקה, זהו נחשון, שמשמאל, שהוא גבורה, וצפון. כי אחר שהדרום, שהוא חסד דהיינו אהרן האיר מהמראה המאירה, שהיא ז"א, שהוא משה. יהיה מאיר הצפון, שהוא גבורה, דהיינו נחשון. שכתוב, הולך אל דרום וסובב אל צפון. שמסבב אותו, את צד הצפון, הארת הרחמים מכל הצדדים, דהיינו מצד דרום שהוא חסד, ומצד מזרח שהוא רחמים, כדי שלא יצא צד צפון, שהוא שמאל, בלהביו לשרוף העולם, וכיון שנעשה מסובב ברחמים מב' הצדדים, יתבשם

מאמר הולך אל דרום וסובב אל צפון

כה ומזרח אנהיר לדרום וכו': וסוד (דפויי דף מ"ב ט"ב * ט"ג)

י זהר תרומה חדש
מכל סטריין, דלא יפוק בשלהובוי לאוקדא עלמא, וינבסם דינא ברחמי. מאן רחמי, דא שמשא, והיינו רוח, דכתיב * סוכב הולך הרוח, דרחמי אקיף כלא.
כז ועל סביבותיו שב הרוח, סביבותיו דמאן. סביבותיו דהוא מקום דכתיב לעילא, ואל מקומו שואף, ודא מערב. ועד תמן שב הרוח, לאנהרא באינון ע' שנין, דאתפליל מקומו לאנהרא לעלמין, ולאנהרא לע' רבובין ממנן דקיימין סתרגיה דהוא מקומו דשמשא דאמרן.
כח ת"ח, כגוונא דא משה לתתא, אנהיר לאהרן, סטרא דדרום. ולבתר לנשיאים, סטרא דצפון. דכתיב, וסוכב אל צפון, ואקיף לון סתרגי מדבטא. לבתר ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי עליהם, ודא היא ועל סביבותיו שב הרוח.
כט ת"ח, בקדמיתא אינון שבעים זקנים ינקין ממשה, ואינון ידבקצה המתנה יאתאכלו בנורא דדליק. והא איתערו, מאן גרים לון. פיון דתוא משה דלא יכלין לאתקיימא בלא זקנים, בעא סיעתא לאנהרא לישראל, וקב"ה א"ל, * אספה לי שבעים איש כו', ואצלתי מן הרוח אשר עליך, דא רוח דאספקלריא דנהרא במשה שריא ולא באחרא. בג"כ אצטריכו י לאתנהרא מניה, ודא הוא ועל סביבותיו שב הרוח, לאנהרא פדבקדמיתא.

מסורת הזהר (9) (שם שם. 3) (במדבר יא) קדושים נט.
חלופי גרסאות ד נ"א בקצה (קראקא). ה נ"א אתאכלן (דפוסים ראשונים). ו נ"א נוסיף לאתנהגא מניה ולאנתהרא (קראקא).

מאמר יתבשם הדין ברחמים. מי הוא רחמים. היינו השמש, שהוא ז"א. והוא נקרא ג"כ רוח, שכתוב, סוכב הולך הרוח. דהיינו שרחמים, שהוא רוח, סוכב הכל.
הפולים **כז** ועל סביבותיו שב הרוח: שואל, סביבותיו של מי. ומשיב, סביבותיו של אותו מקום שכתוב למעלה, ואל מקומו שואף. וזהו מערב, דהיינו המלכות. ועד שם, עד המלכות, שב הרוח שהוא ז"א, להאיר באלו ע' שנים, שהם ז"ס חג"ת נהי"ם שכל אחת כוללת ע"ס. שמקומו, שהוא מלכות, נכלל מהם להאיר אל העולמות, ולהאיר לע' שרים ממונים העומדים סביב אותו המקום של השמש שאמרנו. שהוא מלכות.
כח ת"ח כגוונא דא וכו': בוא וראה, כעין זה משה למטה, שה"ס ז"א, האיר לאהרן, שהוא צד דרום, חסד. ואח"כ לנשיאים, שהם צד צפון, דהיינו גבורה, שכתוב, וסוכב אל צפון. ומסבב אותם מסביב המזבח. שהוא (דפויי דף מ"ב ט"ג)

כיון

זהר **תרומה** **חדש** **יא**

ז פִּינּוֹן דְחָמָא שְׁלֵמָה מְלָפָא דָא, אָמַר ׀ הַבֵּל הַבְּלִים כּוֹ, וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ. בְּיוֹמוֹי דְמֹשֶׁה, דְנִהִיר שְׁמֶשׁא לְיִשְׂרָאֵל אַרְבַּעִין שָׁנִין, יִלְקַבֵּל נִהִירוֹ דְלַעֲיֵלָא, דְקַבִּיל בְּאֵינוֹן אַרְבַּעִין יוֹמִין דְהוּא בְהוּ, וּמְקַצַּת שָׁנָה רִאשׁוֹנָה ׀ כְּכוֹלָם, דְבִהוּ קָבֵל נִהִירוֹ דְאִנְהִיר לְתַתָּא. וּבָא הַשְּׁמֶשׁ, פֶּד אֶסְתַּלַּק מְעַלְמָא. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוּאָף, כְּמָא דְאֵת אָמַר ׀ בְּרוּךְ כְבוֹד ה' מִמְקוֹמוֹ. וְדָא מְקוֹם עֵילָאָה, דְנִהִיר לְמְקוֹם תַּתָּאָה.

זא ד"א, מְקוֹמוֹ תַּתָּאָה מְפָשׁ. שׁוּאָף נִהִירוֹ מְלַעֲיֵלָא, וְזוֹרַח הוּא שְׁם, דְנִהִיר תַּמָּן לְסִינְיָא, וְדָא יְהוֹשֻׁעַ, דְאִתְנַהִיר מְנִיָּה, דְכְּתִיב וְנָתַתָּ מִהוֹדֵךְ עָלָיו. וְאִתְעָרוּ, פְּנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חַמָּה וכו'. הוֹלֵךְ אֶל דְרוֹם, בְּקַדְמִיתָא פֶּד הוּא בְּעַלְמָא, כָּל סְטָרִין אִתְנַהִירוֹ כְּדָאֲמַרְן. אַבְּל הַשְּׁתָּא פֶּד אֶסְתַּלַּק, בְּמְקוֹמוֹ זוֹרַח וְלָא יִתִּיר.

מאמר זהב ירקרק זהב סגור זהב תחתון

זב ׀ וּשְׁמָא דִילְיָה אִיקְרִי זְהָב יִרְקָק, וְרוּז דָא אוּקְמוּהָ תְּבַרְיָא, אֶסְתַּר יִרְקָקָתָהּ הִיתָה. גּוֹן אֲתָרוּג, וְכוּלָא חַד. יְזָהָב דָא, אִיהוּ רִישָׁא בְּסִתִּימוֹ,

מסורת הזהר **חלופי גרסאות**

ז ה"ג הסלם נ"א דקביל לעילא ול"ג לקביל נהירו דלעילא (קהלת א) ויצא יג. ז (יחזקאל ג) ב"א ריח.
 ז ה"ג הסלם נ"א בטלה (דפוסים ראשונים) ח ה"ג הסלם נ"א דקביל לעילא ול"ג לקביל נהירו דלעילא (דפוסים ראשונים) ונ"א לקביל נהירו דלעילא (דפוסים ראשונים) כ"א ככולה דבה (מונקאטש) ט בדפויי כתב עזר לפרשת תרומה נ"א עוד לפרשת תרומה דף קמ"ח אמרו המניחים כך מצאנו בכל העתקות אשר היו לפנינו ומהלשון נראה שחטר כאן ומה שחטר הוא זה (קראקא ובדפוס וויניציא הוא בסגריים) י נ"א ל"ג זהב (קראקא).

מאמר **הסולם** **הולך אל דרום וסוכב אל צפון**

ז כִּיּוֹן דְחָמָא שְׁלֵמָה וכו': כִּיּוֹן שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ רָאָה זֶה, אָמַר הַבֵּל הַבְּלִים וְגוֹ, וְזָרַח הַשְּׁמֶשׁ, הֵינְנוּ בִימֵינוּ שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁהַשְּׁמֶשׁ הָאִירָה לְיִשְׂרָאֵל מ' שָׁנָה, כְּנֶגֶד הָאוֹר שֶׁלֹּמְעֵלָה שְׁקַבֵּל בָּארְבַּעִים יוֹם שֶׁהִיָּה בֵּהֶם, וּמְקַצַּת שָׁנָה רִאשׁוֹנָה חֲשׁוּבָה כְּכוֹלָן, כְּכֹל אַרְבַּעִים שָׁנָה, כִּי בֵּהֶם קָבֵל הָאוֹר לְהָאִיר לְמַטָּה. וּבָא הַשְּׁמֶשׁ, הֵינְנוּ כְּשִׁמְשָׁה נִסְתַּלַּק מִן הָעוֹלָם. וְאֵל מְקוֹמוֹ שׁוּאָף, הוּא כְּש"א, בְּרוּךְ כְבוֹד ה' מִמְקוֹמוֹ, שֶׁזֶה מְקוֹם עֵלְיוֹן, דְהֵינְנוּ בֵּינָהּ, הַמָּאִיר לְמְקוֹם הַתַּחְתּוֹן שֶׁהוּא מְלָכּוֹת.

זא ד"א, מְקוֹמוֹ תַּתָּאָה וכו': פִּירוּשׁ אַחֵר. וְאֵל מְקוֹמוֹ, הֵינְנוּ מְקוֹמוֹ תַּתָּאָה מְמֶשׁ, שֶׁהוּא מְלָכּוֹת. שׁוּאָף הָאוֹר הָעֵלְיוֹן, זוֹרַח הוּא שֶׁם שְׁמָאִיר שֶׁם לְלַבְנָה, שֶׁהִיא מְלָכּוֹת, וְזֶהוּ יְהוֹשֻׁעַ, שֶׁהָאִיר מִמֶּנּוּ. כִּי יְהוֹשֻׁעַ ה"ס מְלָכּוֹת. שְׁכָתוּב, וְנָתַתָּ מִהוֹדֵךְ עָלָיו. וְהָעִירוֹ, שְׁפָנֵי מֹשֶׁה כְּפָנֵי חַמָּה, שֶׁהוּא ז"א. וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפָנֵי לְבָנָה, שֶׁהִיא מְלָכּוֹת. הוֹלֵךְ אֶל דְרוֹם, הִיָּה (דפויי דף מ"ב ט"ג)

בְּתַחֲלִילָהּ, כְּשִׁחְשָׁה הִיָּה בְּעוֹלָם כָּל הַצַּדִּים הָאִירוֹ מִמֶּנּוּ כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ (כִּנ"ל אוֹת כ"ה) אַבְּל עַתָּה כְּשִׁנְסַתְלַק, בְּמְקוֹמוֹ זוֹרַח, דְהֵינְנוּ דָק בְּמְלָכּוֹת, וְלֹא יוֹתֵר.

מאמר זהב ירקרק זהב סגור זהב תחתון

זב ׀ וּשְׁמָא דִילְיָה אִיקְרִי וכו': תַּחֲלִילַת הַמָּאֲמַר מוּבָא בְּזֵהָר תְּרוּמָה (אוֹת ת"ג) זֶהָב עֵלָאָה, שֶׁהוּא זֶהָב ז"א, הוּא בְּסוּד סְתוּם, וְהַשֵּׁם שֶׁלּוֹ הוּא זֶהָב סְגוּר, שֶׁהוּא סְגוּר מְעִין שְׁאִינָה שׁוֹלְטַת בּוֹ. זֶהָב תַּחְתּוֹן, שֶׁהוּא זֶהָב שֶׁל הַמְּלָכּוֹת, הוּא כְּגִלּוּי יוֹתֵר, ע"כ. וְכֵּן הוּא מְמַשִּׁיר וְאוֹמֵר, וּשְׁמָא דִילְיָה אִיקְרִי זֶהָב יִרְקָק. שֶׁהַשֵּׁם שֶׁל זֶהָב שֶׁל הַמְּלָכּוֹת, נִקְרָא זֶהָב יִרְקָק. וְז"ס שֶׁהַעֲמִידוֹ הַתְּבָרִים, אֶסְתַּר יִרְקָקָתָהּ הִיתָה, דְהֵינְנוּ גּוֹן אֲתָרוּג, וְהַכֹּל אַחַד. שְׁגוּוֹן אֲתָרוּג וְגוּוֹן זֶהָב הוּא אַחַד. זֶהָב זֶה, שֶׁל הַמְּלָכּוֹת, הוּא רִאשׁ בְּסְתוּם. אַע"פ שֶׁהוּא נִבְחַן שֶׁהוּא כְּגִלּוּי כִּלְפֵי זֶהָב עֵלְיוֹן שֶׁהוּא ז"א. עַד שְׁנַמְשֵׁךְ וְשׁוֹרָה

יב זהר תרומה חדש
 אע"ג דאיהו באתגליא לגבי זקב עילאה. עד דאתמשכא ושקיא לרישא
 דגבריאל, כמה דאוקימנא. ובג"כ כלא איהו ברזא עילאה, ואתמשכא ההוא
 רזא לתתא, כלא כגוונא חד.

מאמר הכפרת ובי' הכרובים

לג (עשית) פפרת זקב טהור, רש"א, בכל פרשתא דא אשפתנא
 דאתמסר עבידתא בינא דמשה, בר תרין. בכלהו כתיב, ועשית. ובארון
 ובאפוד כתיב (עשו ארון, ועשו את האפוד, ולא כתיב ועשית. מ"ט
 בארון לא כתיב ועשית, בגין דארון כליל ליה למשה כגויה, לאתנהרא
 מניה. ואצטריכו אתרנין לתקנא תיקונא ושפירו דיליה, למיעל ליה לגביה.

לד באפוד, לאו דיליה הוא, ולא לאשתמשא ביה, ולא אצטריף ליה
 למשה למעבד פולחנא דאתי, דהא משה איהו מלכא, ואהרן שושבינא
 דמלכא.

חלופי גרסאות

כ נ"א מוסיף ועשית ועשית (דפוסים ראשונים).

מסורת הזהר

(שמות כה) בהשמות ח"ב ד' רעז, ד"י ת) (שם)
 תרומה תקצר. (א) (שם כח).

הפוסים
 זהב ירקרק זהב סגור זהב תחתון
 שהזהב הזה של המלכות הוא עוד סתום ואינו
 מגולה, אע"ג דאיהו באתגליא לגבי זהב
 עילאה, אע"פ שכלפי הזהב של ז"א היא
 נחשבת כמגולה, עכ"ז עורו סתום בה, כי אין
 הארת החכמה מתגלה במלכות גופה, אלא
 במרכבה שלה שה"ס ד' המלאכים מיכאל
 גבריאל אוריאל רפאל (כנ"ל ב"ח בראשית
 אות ל"ח) וז"ש, עד דאתמשכא ושרייא
 לרישא דגבריאל, שהוא בחינת קו השמאל
 שבמרכבת המלכות, ובו מתגלה הארת החכמה
 לגמרי. כמו שהעמדנו וכו'.

מאמר הכפרת ובי' הכרובים

לג ועשית כפרת זהב טהור: ר'
 שמעון אומר, בכל הפרשה הזו מצאנו שנמסרה
 המלאכה בידיו של משה, חוץ מבשנים. כי
 בכולם כתוב, ועשית. ובארון ואפוד כתוב,
 ועשו ארון ועשו את האפוד, ולא כתוב
 ועשית. ומשיב. מה הטעם לא כתוב בארון
 ועשית, משום שהארון, שה"ס מלכות, כולל
 בתוכו את משה, שה"ס ז"א, כדי להאיר ממנו.
 כי המלכות אינה מאירה אלא מז"א. וע"כ
 צריכים אחרים לתקן התקון והיופי שלה, כדי
 להכניסו בתוכו. בתוך הארון.

לד באפוד לאו דיליה וכו': ולפיכך
 לא כתוב ועשית באפוד, משום שהאפוד אינו
 שלו

מאמר
 ושורה לראש של גבריאל, כמו שהעמדנו.
 ומשום זה הכל הוא בסוד עליון, בסוד ז"א,
 ונמשך הסוד ההוא למטה, למלכות ולגבריאל.
 הכל באפן אחד.

פירוש. הארת החכמה שבשמאל המאיר
 בכל שלמותו בהתלבשות החסדים, נקרא זהב.
 ומאיר בראש דז"א, דהיינו בג"ר דז"א ובראש
 של המלכות. ושואל שם (באות ת"ג) מה בין
 האי ליה, מה ההפרש בין זהב שבראש ז"א
 לזהב שבראש המלכות. כיון ששניהם הם
 הארת החכמה שבשמאל ומשיב, זהב עילאה
 הוא ברזא סתימא, שהזהב העליון דז"א, הוא
 בסוד סתום, דהיינו שהארת החכמה סתומה
 ואינה מאירה בו. כי ז"א הוא תמיד בחסדים
 מכוסים מחכמה, ושמא דיליה איהו, זהב
 סגור, דהיינו שהוא סגור מלהאיר. סגור
 וסתום מכלא, וכו'. שהוא סגור וסתום לגמרי.
 זהב תתאה של המלכות איהו באתגליא
 יתיר, כי במלכות הוא המקום לגילוי החכמה,
 וע"כ החכמה מגולה בה יותר מבז"א, ושמא
 דיליה אקרי זהב ירקרק וכו' אסתר
 ירקרקת היתה, גוון אתרוג. וכילא חד,
 שירקרק וגוון אתרוג הוא אחד. שהיא הגוון
 של גילוי הארת החכמה שבמלכות הנקראת
 אסתר. אמנם זהב דא איהו רישא בסתימו,

(דפויי דף מ"ב ט"ג)

זהר תרומה חדש יג
 (לח) ואי תימא, וְהָא כְּתִיב ׀ וְהִלְבַּשְׁתָּ אֶת אֶהָרֹן כו', וְאָפַדְתָּ לוֹ. וְשִׁמְתָּ הַמְצַנֶּפֶת עַל רֹאשׁוֹ וּגְו'. הָא פּוֹלֵי הָאֵי פּוֹלְחָנָא דְמִשָּׁה, וְיִקְרָא דְאֶהָרֹן יֵאִהּוּ. לֹא הִכִּי אֱלֹא יִקְרָא דְמִשָּׁה אִיהּ, דְהָא קב"ה לֹא * בְּעַא פּוֹלְחָנָא דְאֶהָרֹן, אֱלֹא עַל יְדָא דְמִשָּׁה. וְאֶהָרֹן לֹא יִכִּיל לְאַתְקַדְשָׁא אֱלֹא עַל יְדָא דְמִשָּׁה. וּבְכֻלָּא אֲצִטְרִיךְ אֶהָרֹן לְמִשָּׁה, וְכֹל הָאֵי יִקְרָא דְמִשָּׁה אִיהּ.
 (לו) וְעִשִׂיתָ פִּפְרֹת, ת"ח, כְּתִיב בְּפִרְשֵׁתָא דָּא עוֹבְדָא דְשָׁמַיִם וְאֶרֶץ, וְכֹל אֵינּוֹן חִיָּלִין דְתַמְזֵן, דְהָא קב"ה לֹא פִקִּיד לְמַעַבְדַּ מִשְׁכָּנָא, אֱלֹא כְּגִוּוֹנָא דְעוֹבְדֵי שְׁמַיָּא וְאֶרְעָא, לְמַהוּי ׀ דִּיּוֹרָא דְלִתְתָּא, כְּגִוּוֹנָא דְדִיּוֹרָא דְלַעֲלֵלָא, וְלֹא תִחַבְרָא דָּא בְּדָא כְּגִוּוֹנָא דְנִשְׁמַתָּא וְגוֹפָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
 (לז) כְּתִיב ׀ בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ. בְּרֵאשִׁית, הָא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל רְזָא דְעוֹבְדָא דְכַפּוֹרֶתָא, הִכָּא בְּרַמְיּוֹ דְלַעֲלֵלָא, שְׁלִשְׁלָא דְמַטְטְרוֹן, גְּנִיזָא דְמִשְׁכָּנָא, לְאַרְמָא אַרְמוֹת קוֹדֶשָׁא לַעֲלֵלָא וְתַתָּא.
 (לח) וּבְרֵאשִׁית, רֵאשִׁיתָא עֵילָאָה ׀ פְּפוֹרְתָא גְּנִיזָא טְמִירָא, דְאַשְׁתַּכַּח מְרָזָא דְנִקּוּדָא טְמִירוֹ עֵילָאָה, וְאַתְפָּרֵשׁ פְּרִישׁוֹ, ׀ לְאַתְנַהֲרָא גּוֹ נְהִירוֹ, לְאַתְטַמְרָא

מסורת הזהר חלופי גרסאות
 (1) שם (ט) בהשמטות ח"ב ר' רצו. ר"י. ג) (בראשית
 א) ב"א שכו.
 ז נ"א לאיתטהרא גו טהירו ולא גרטיק לאתנהרא גו נהירו לאתטמרא גו טמירו (קראקא).

מאמר המולם הכפרת וכו' הכרוכים
 שלו, כי האפוד הוא תקון המלכות, ואינו שישמש עמו משה, וע"כ אין משה צריך לעשות העבודה של אחיו. כי משה אהו שושבינא דמלכא, ואהרן שושבינא דמטרוניתא (כצ"ל) (וע"י פירושו בזהר מצודע אות כ"ג).
 (לה) ואי תימא הא וכו': ואם תאמר הרי כתוב, והלבשת את אהרן וגו' ואפדת לו, ושמת המצנפת על ראשו וגו', הנה כל זה הוא עבודתו של משה, והוא כבודו של אהרן ומשיב, אינו כן. אלא כבודו של משה הוא. כי הקב"ה לא רצה עבודתו של אהרן אלא אם כן שתהיה על ידי משה. ובכל דבר היה אהרן צריך למשה, וכל זה כבוד משה הוא.
 (לו) ועשית כפרת ת"ח וכו': ועשית כפרת וגו'. בוא וראה, בפרשה זו כתוב, דהיינו שרמזו במלאכת המשכן, מעשה שמים וארץ, וכל הצבאות אשר שם, כי הקב"ה לא צוה לעשות משכן, אלא שיהיה כעין מלאכת שמים וארץ, כדי שיהיה המשכן שלמטה כעין המשכן (דפו"י דף מ"ב ט"ג * ט"ד)

של מעלה. שהוא המלכות, ושיתחברו זה בזה כעין נשמה וגוף שיהיה הכל אחד.
 (לז) כתיב בראשית ברא וכו': כתוב בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ. בראשית, כבר העמידוהו. אבל סוד מעשה הכפרת יש כאן, ברמז שלמעלה, שלשלת של מטטרון, הגנוז שבמשכן, להרים תרומת הקודש למעלה ולמטה.
 (לח) בראשית ראשיתא ע"אָה וכו': בראשית, ה"ס ראשית העליונה שהיא י'. היא הכפורת הגנוזה ונסתרת, הנמצאת מסוד הנקודה שהיא סתרה העליונה. ונפרש מפרש, להיות מאיר בתוך האורה, ולהעלם תוך ההעלם. מיטטרון מטטרון נסתר בתוך הכפורת הזו. המתאחדת ממטה למעלה.
 ביאור הדברים. סוד הכפרת הוא הכסוי שנעשה להעלמת הג"ר ע"י עלית המלכות לבינה, בסוד י' שנכנסה לאור הבינה והאור נעשה לאויר, לו"ק חסר ג"ר הנקרא אויר. והעלמה זו מקורה באו"א עלאין, שה"ס י' דהויה, כי הכיסוי, שה"ס הי' שנכנסה לאויר, אינה

יד זהר תרומה חדש
 גו טמירו. טמירא גו האי פפורתא, מיטטרו"ן מטטרו"ן, דאָתאָתָאָדָאָ מַתְפָּא לְעִילָא.
 (טז) מגו דחילו דאָזל בקושטא בגו ארעא, הוה משכח נהירו דאָכיד אדם קנמאָה, דאיטמר ההוא נהירו בגנתא דעדן. סלקא לעילא, לא אתיישבא בדוכתיה, דהא לא הוה אשתלים מפל סטרין, ידְהָא שְלִימוּ דְלַתְתָּא הוה גרע,

חלופי גרמאות

9 נ"א דאתרא (קראקא) צ נ"א גו (דפוסים ראשונים) ק נ"א אשתכח (קראקא) ד נ"א ל"ג דהא (קראקא).

מאמר	הסולם	הכפרת ובי הכרובים
אינה יוצאת משם לעולם. והוא כסוי בקו ימין דו"א, שהוא קו ראשון לג' קוין. והכסוי הזה מתגלה בקו שמאל, כי בו יוצאת ה' מאויר, והאור תוור למקומו. וחוזרת ומתכסה בקו האמצעי, ע"י כנפי הכרובים, בכח המסך דחירק שבהן. כמ"ש לפנינו. והסבוב הזה של הכפרת בג' קוין. מכונה פריסו, דהיינו מפרש.	מלובשת בו נקרא מטטרון, בלי י' (כמ"ש בהקדמת תקוני זהר דף ט"ו ע"א). וד"ש טמירא גו האי כפורתא מיטטרון מטטרון , שהכפרת כוללת בתוכה ב' בחינות מטטרון, והיינו בעת שמטטרון משמש במסך דחירק הממעט השמאל שלא יאיר אלא ממטה למעלה, שאז הוא מתאחד עם הימין. וד"ש דאתאחדא מתתא לעילא , בעת שהשמאל מתאחד עם הימין להאיר רק ממטה למעלה. וכבר נתבאר שמטטרון לוקח כח המסך דחירק שבו מן הכיסוי שבכפרת.	

ויש לדעת שכל מעלתו של חנוך בן ירד שנהפך למלאך היה מטעם שזכה לזיהרא עלאה, שה"ס המוחין דנר"ן מאצילות, שנאבדו מאדם הראשון מחמת החטא דעץ הדעת. אמנם ב' אבירות היו לו, כי מחמת אכילת עץ הדעת לא נאבדו לו אלא המוחין דפנים, ועוד נשארו לו המוחין דאחור. וזו"ש, ויתחבא האדם ואשתו מפני ה' אלקים בתוך עץ הגן. כי המוחין דאחור שנשארו לו עשו אותו כמתחבא מפני אור הפנים, וד"ש ויתחבא וגו' מפני ה' אלקים, דהיינו מאור הפנים. ואחר זה גורש לגמרי מגן עדן, דהיינו שאבד גם המוחין דאחור. ולפיכך חנוך, שזכה לאלו המוחין שנאבדו לאדם הראשון, היה צריך לזכות בתחילה למוחין דאחור, ואח"כ למוחין דפנים, וכשהשיג המוחין דאחור, אז היה עוד בלי שם. אלא אח"כ כשהשיג המוחין דפנים, קנה עמהם את השם, חנוך בן ירד. כמ"ש לפנינו.

(טז) מגו דחילו דאזיל דאזיל וכו': מתוך היראה שחנוך הלך בדרך אמת בארץ, הוא מצא את האור שאבד אדם הראשון. דהיינו הזיהרא עלאה שאבד מחמת החטא דעץ הדעת, אבל רק מוחין דאחור של זיהרא עלאה הוה מצא עתה, (כמ"ש בדבור הסמוך, ע"ש) שהאור הזה נגנו בגן עדן. עלה למעלה. דהיינו שהיה רוצה

ו"ש, (באות ל"ז), **בראשית** וכו', **רזא דעובדא דכפורתא הכא ברמיזו דלעילא**, שמעשה הכפרת רמוז במלת בראשית ברמוז שלמעלה. כי הכיסוי הזה ד' שנכנסה באויר, המכונה כפרת, נרמזת ב' דבראשית, שה"ס או"א עלאין. כנ"ל. **שששא דמטטרון**, כי מטטרון הוא נושא המסכים דקו האמצעי כנ"ל, והוא נאחו בכיסוי הזה הנקרא כפרת, שמשם לוקח כחו אל המסך דחירק שבו. **גניזא דמשכנא ארמא ארמות קודשא**, כי מטטרון פועל בכח הכסוי הזה להרים הארת החכמה שתאיר רק ממטה למעלה, **לעילא ותתא**. הן במשכן העליון והן במשכן התחתון.

וזה שמפרש דבריו, ואומר **בראשית, ראשיתא עלאה י'**, שהמלה בראשית פירושה, הראשית העליונה, שהיא י', דהיינו או"א רומזת על **כפורתא גניזא טמירא דאשתכחא מרזא דנקודא טמירו עלאה**, שרומזת על הכפרת הגנוזה והנסתרת שנמצאת מסוד הנקודה הנסתרת העליונה, שהיא או"א. כי הכפרת, שה"ס הכיסוי מ' שנכנסה באויר, מקורה מן ה' שהיא או"א עלאין כנ"ל. **ואתפריש פרישו**, ונפרשה הכפרת למפרש, דהיינו לסיבוב על ג' קוין. כנ"ל, **לאתגהרא** גו נהירו, דהיינו שתאיר בימין, ששם מקום האור. **לאתטמרא גו טמירו**, ולהסתתר בשמאל, ששם האור מתעלם. ויש ב' שמות מיטטרון מטטרון, כשהמלכות מלובשת במטטרון נקרא מיטטרון עם י', וכשאינה (דפוי"ד דף מ"ב ט"ד)

זהר תרומה **חדש** **זו**
 דָּהָא אֲתֵּאבֵּיד בְּחֹבָא דְאָדָם קְדָמָאָה נְחַת לְתַתָּא, וְאֲתֵּטְמַר גּוֹ אֵילְנֵי גִנְתָּא, אֲתַפְשָׁטָא תַּמָּן בְּכָל סְטְרֵי גִנְתָּא, עַד דְּאֲתֵּי לִיד חֲנוּךְ בֶּן גֵּרְד.
זא כִּינּוּן דְּאֲתֵּי לִיד הַהוּא אֲשֶׁתַּכַּח סְמוּךְ לְגִנְתָּא, שְׂרִיאַת הַהִיא נְהִירוֹ "לֵאנְהָרָא" בְּגוּיָהּ, אֲתַרְבִּי בְּרַבּוֹ קוּדְשָׁא, וְשִׁרְיָא עֲלֵיהּ נְהִירוֹ דָּא מְנַצְצָא. עָאל לְגִנְתָּא דְעֵדָן, אֲשַׁכַּח תַּמָּן אֵילָנָא דְחַיִּי, וְעַנְפוּי וְאֲנָפִי דְאֵילָנָא, אָרַח בְּהוּ, וְאֲתֵּי שֵׁב בְּגוּיָהּ הַהוּא רוּחָא דְנְהִירוֹ דְחַיִּי.
זב אָתוּ שְׁלִיחֵן מְלָאכֵי עֵילָאֵי, וְאוּלִּיפּוֹ לִיהּ חֲכָמְתָּא עֵילָאָה, וְנָתְבוּ לִיהּ סִפְרֵי דִתְהוּ טְמִיר גּוֹ אֵילָנָא דְחַיִּי, וְאוּלִּיף מְגִיָּה, וְיַדַּע אוּרְחֵי דְקַבְ"הּ, וְאֲשַׁתְּדַל אֲבַתְרִיָּה. הַה"ד וְיִתְהַלֵּךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים. עַד דִּתְהוּא נְהִירוֹ, אֲשַׁתְּלִים בְּגוּיָהּ.
זג כִּינּוּן דִּתְהוּא נְהִירוֹ אֲשַׁתְּלִים לְתַתָּא, בְּעָא לְסַלְקָא לְדוּכְתִיָּה. וְכַגִּין לְאֲתַנְזָּא הַהוּא שְׁלִימוֹ בְּרִזָּא דְחֲנוּךְ. יוֹמָא תַד עָאל גּוֹ גִנְתָּא דְעֵדָן, וְאֲתַמּוֹ לִיהּ טְמִירִין דְגִנְתָּא, וְאַנַּח הַהוּא סִפְרֵי, וְכָל יְמֵי דְתַתָּא, לְבַר, וְאִיהוּ צְנִיעַ בְּגוֹ חֲבַרְיָא.

מסורת הזהר (ד) (שם ה) ב"ב שפח.
 ג נ"א גו ול"ג בגויה (ווינציא) נ"א גו ול"ג בגויה הווא (קראקא) ד נ"א ל"ג מה (קראקא).
 חלופי גרסאות
 ש נ"א חובא (קראקא) ת נ"א לאתהרא (קראקא) א נ"א בגויהו (דפוסיס ראשונים) ב נ"א וענפוי (דפוסיס ראשונים)

מאמר רוצה להשתמש עם האור. אבל האור לא התישב במקומו. כי לא היה שלם מכל צדדיו, כי השלמות שלמטה היתה חסר לו, שנאברה מחמת החטא דאדם הראשון. ע"כ ירד למטה, לג"ע התחתון, והתחבא תוך עצי הגן, דהיינו בחינת מוחין דאחור, שהיה לו לאדה"ר אחר החטא, מטרם שגורש מג"ע. שגם הוא התחבא אז תוך עצי הגן. כנ"ל בסמוך. ונתפשט שם בכל צדדי הגן. עד שנולד חנוך בן ירד. כלומר עד שהשיג אותם המוחין דפנים של זיהרא עלאה, שבשבילם נקרא חנוך בן ירד. כי עתה עוד לא נקרא בשם הזה, כנ"ל בסמוך.

הסולם האמצעי, ענפיו, ופירות העץ, הריח בהם, דהיינו שהמשיך הארת חכמה ממטה למעלה המכונה רוח. ונתישב בתוכו אותו הרוח של אור החיים. שה"ס ו"ק דחכמה. כי אור החכמה נקרא אור החיים, ורוח, ה"ס קומת ו"ק.

מא אָתוּ שְׁלִיחֵן מְלָאכֵי וכו': באו שליחים, מלאכים עליונים, ולמדו אותו החכמה העליונה, ונתנו לו ספר, שהיה גנוז תוך עץ החיים, ולמד ממנו, וידע דרכיו של הקב"ה, והלך אחריו. ז"ש, ויתהלך חנוך את האלקים. עד שאותו האור נשלם בתוכו.
מב כִּינּוּן דִּתְהוּא נְהִירוֹ וכו': כִּינּוּן שאותו האור נשלם למטה, רצה לעלות למקומו, דהיינו להלביש את האור למעלה בשמים, במקום יציאתו של האור. בכדי להראות אותה השלימות שיש בסוד חנוך. כלומר השלמות של אותם המוחין הנקראים בשם חנוך. יום אחר, נכנס בגן עדן, והראו לו הנסתרות שבגן. והניח אותו ספר, וכל מה שראה מתוך לגו. והספר גנוז בין החברים. כלומר, שמשם השיגוהו החברים, וגזוהו.
 (דפו"י דף מ"ב ט"ד)
 לבתר

זו **זהר** **תרומה** **חדש**

מוג לבתר אתלבש ההוא נהירו, גו ההוא לבושא, לאתנא לאעילא,
ולמתי פיסופא בהדיה, לכל אינון דעבדו קטרוגא במאריהון, דלא תברי
בר נש בעלמא.

מוד הה"ד, ואינון פי לקח אתו אלהים. ואינון: בהאי עלמא.
ואינון: בדקא תנה בהאי עלמא. פי לקח אתו אלהים. לדיוקנא אתרא.
בהאי, איהו נער תדיר. ורנא דא אוקימנא, תנא לנער על פי דרפו,
לאנהגא עלמין פלהו. גם פי זקין לא יסוד ממנה, דהא תדיר אשתכח
ביה ואתהדר נער.

מוד בתנוך אתפליל דיוקנא דעלמא טמירא. איהו פורקטיא דמאריה,
עביד שליחן בעלמא. פד עלמא בדינא, נפק ואיקרי מטטרוזין, רבון על
פל חילין עילאין. וסבא איהו נער. עאל מעלמא לעלמא, ואתיישבא רוגנא.

מפורת הזהר
(ה) (שם) ב"א תער. (1) (משלי כב) ב"א תער.

מאמר **הסולם** **הכפרת זכי הכרוכים**

מוג לבתר אתלבש ההוא וכו': אח"כ
נתלבש אותו האור תוך הלבוש ההוא, דהיינו
תוך גופו של חנוך, להראות שלמותו למעלה,
בשמים, ושיתביישו בשבילו, כל אלו המלאכים
שקטרגו לפני אדונם, שלא יברא את האדם
בארץ.

מוד הה"ד ואינון פי וגו': ד"ש, ואינון
כי לקח אתו אלקים. ואינון, בעולם הזה.
ואינון, כמו שהיה בעולם הזה. כי לקח אתו
אלקים לצורה אחרת. בצורה זו, הוא תמיד
נער. והעמדנו הסוד הזה בכתוב, חנוך לנער
על פי דרכו, דהיינו להנהיג כל העולמות.
גם כי יזקין לא יסוד ממנה. כי תמיד נמצא
בו, ותזור להיות נער.

פירוש. המוחין דאתור מכונים בשם נער.
והמוחין דפנים מכונים בשם זקן. בסוד, אין
זקן אלא מי שקנה חכמה. (קדושין ל"ב:) כי
אע"פ שיש חכמה גם במוחין דאתור, אינם
נחשבים להשגת חכמה, משום שאינה יכולה
להאיר שם מחמת חסרון חסדים. וכבר ידעת,
שהשם חנוך הוא על המוחין דפנים. וד"ש,
ואינון בדקא הוה בהאי עלמא, דהיינו
במוחין דפנים, כי לקח אתו אלקים
לדיוקנא אתרא, דהיינו שיאיר בבחינת מוחין
דאתור. ואין לשאול, א"כ הוא עוד ירד
ממדרגתו, כי חזר למוחין דאתור. וד"ש, ורנא
דא אוקימנא הנוך לנער על פי דרכו וכו'
(דפו"י דף מ"ב ט"ד)

מה בחנוך אתכליל דיוקנא וכו':
בחנוך נכללה הצורה של העולם הנסתר, שהוא
ז"א. שממנו מוחין דפנים. הוא כסא לאדוננו.
שהוא כסא לז"א, כלומר שז"א שודה עליו.
עושה שליחות בעולם. כשהעולם בדין, נמסרת
ההנהגה למטטרוזין, הוא יוצא, ומטטרוזין נקרא
רבון על כל הצבאות העליונים, שכולם הם
תחת הנהגתו והזקן הוא נער. כלומר שעוזב
מוחין דזקנה ומקבל מוחין דנער, ואז נמצא
העולם בדין. נכנס מעולם לעולם, דהיינו
שנכנס מעולם דמלכות לעולם ז"א, שהוא
מוחין דפנים, אז נשקט הרגו. ומהיג העולם
ברחמים.

דיוקנא

זהר תרומה חדש יז
מוז דיוקנא דא אתפרס בפריסו פפורתא, ואתצירין ביה ביהוה
 פריסו תרין דיוקנין, חד דבר, וחד נוקבא. וקיימן תרי רבין עולמין רחמימן,
 ברחימו דביקאן דא ברא.
מוז ורנא דא בראשית ברא אלהים, פריסו פפורתא סתימא. את
 השמים ואת הארץ, תרין פרובין קיימן בדביקו* דתכיבוותא. שמים וארץ
 לא כתיב, אלא את השמים ואת הארץ, לאסגא תרין פרובין פחדא. פפרת
 דא פריסא לגו, בטמירו דהיכלא, ובתרין סטרין קיימן תרין אלין.
מוח בראשית סלקא לעילא. רנא דיליה, נחמא לתתא. כגונא דההוא
 רנא דבראשית סלקא לעילא, ולא אתרשים ברשימו, נפקא רשימו ילתתא,
 ואתעביד ימניה פפורתא עילאה, רשימא ברשימין תלתא. "ברנא יהוה"
 אלהינו יהוה. מאלין תלת, נפקו תלת אחרנין, ואינון שית, ותינו
 בר"א שית.

חלופי גרמאות

ה נ"א מוסיף דכין דביקאן (קראקא) ו נ"א לבתר (ווינציא בטוגריים) ו נ"א מינה (קראקא) ו נ"א ל"ג ברנא.

מאמר	הסולם	הכפרת ובי הכרובים
<p>מוז דיוקנא דא אתפרס וכו': צורה זו של מטטרון, דהיינו שהוא בסוד מוחין דנער הכלולים במוחין דזקנה, כנ"ל בסמוך, נפרסה כמפרס הכפורת, שנצטירו בה באותו המפרס ב' צורות, א' דבר וא' נוקבא, שה"ס מטטרון וסנדלפון, שהם ב' נערים, עלמים אהובים, עומדים דביקים זה בזה. שה"ס ב' הכרובים, שהמוחין דנער מאירים בהם.</p> <p>מוז ורנא דא בראשית וגו': וזה סוד בראשית ברא אלקים. בראשית היינו הכפורת, (כנ"ל אות ל"ח) ברא אלקים. היינו שברא המפרש של הכפורת הסתומה. את השמים ואת הארץ. הם ב' כרובים, העומדים בדבקות של אהבה. שמים וארץ לא כתוב, אלא את השמים ואת הארץ. הן, לרבות ב' כרובים הדביקים יחד. כפורת זו פרושה לפנים, כסתרו של ההיכל, ובכ' הצדדים עומדים שני אלו.</p> <p>מוח בראשית סלקא לעילא וכו': בראשית, עולה למעלה. סודו יורד למטה. כמו שהסוד ההוא של בראשית עולה למעלה ואינו נרשם ברשימה, יוצאת ממנו רשימה למטה, ונעשית ממנו כפורת עליונה הרשומה בג' רשימות. בסוד היה אלקינו הויה. מאלו ג', יוצאים ג' אחרים, והם שש. והיינו שבראשית היא אותיות ברא שית.</p> <p>(דפויי דף מ"ב ט"ד * דף מ"א ט"א)</p>	<p>פירוש. נודע, שהי' נכנסה באור דאור"א ועשתהו לאויר, דהיינו שנשתלקו הג"ר שה"ס חכמה, אינה יוצאת משם לעולם, וע"כ אור"א הם תמיד בחסדים מכוסים. אבל מסך זה מחמת הי' שנכנסה לאויר יורד לישסו"ת, ובהם הי' יוצאת מן האויר, והאויר חזר בהם להיות אור החכמה (כמ"ש בפלפח"ס אות מ"ו ע"ש), והטעם הוא, כי אור"א הי"ס ג"ר דבינה, שהם תמיד בסו"ה כי חפץ חסד הוא, שחפצים רק חסדים ולא חכמה, וע"כ אינם סובלים שום חסרון מחמת עלית הי' באויר, הדוחה אור החכמה, כי גם בלי זה אינם מקבלים חכמה. וע"כ אין צורך שהי' תצא מאויר שלהם. מה שאין כן ישסו"ת, שהם בחינת זו"ן הנכללים בבינה, שהם צריכים חכמה. כי כל ההפרש בין בינה לז"א, הוא שבינה היא בחסדים, וז"א הוא בחסדים שיש בהם הארת חכמה (כמ"ש בתע"ס שיעור א' דף ר') ולפיכך לעת גדלות יוצאת הי' מאויר דישסו"ת, והאויר חוזר להיות אור.</p>	<p>הכפרת ובי הכרובים</p>
<p>והש, בראשית, דהיינו אור"א הנקראים ראשית, סלקא לעילא, אורותיהם מאירים למעלה ואינם מתפשטים למטה. משום שהם סתומים מחכמה, מחמת שהי' אינה יוצאת מאויר שלהם. רנא דיליה, דהיינו המסך די' שנכנסה</p>		

יה זהר תרומה חדש
מט) אתְפָרַשׁ כַּפּוּרֶתָא דָא לְסִטְרָא דְרוּם וּמַעְרָב, וְאִפִּיק תְּרִין כְּרוּבִים כַּתְדָא, דְכַר וְנוֹקְבָא, דִּישְׁתַּכְחוּן דָא לְקַבְלָא דָא. דְרוּם, אִיהוּ רֵאשׁ, פְּהֵן נּוּטֵל פְּרֵאשׁ. וְאִיהוּ יַבְּן דְכַר. מַעְרָב אִיהוּ נוֹקְבָא, בֵּת יַחֲדָה, בֵּת הַיְתָה לְאַבְרָהָם וְדָאִי. וְהֵינּוּ בְרִנָּא דָא, בְּרֵאשִׁית: ב"ת רֵא"ש. י כַּפּוּרֶתָא, דְלֵא אֲשַׁתְמוּדַע, עַד דְאַתְפָּרַס בְּפָרִיסוֹ, וְאִפִּיק תְּרִין אַלְיָן. כְּגוֹנָא דָא ה'. וְע"ד. בֵּת, בֵּת רֵאשׁ, בֵּת לְאַבְרָהָם. י כַּפּוּרֶתָא לְאַתְפָּרַסָא.

נ) אַתְהֵדֵר כַּפּוּרֶתָא מִמַּעְרָב לְצַפּוֹן, וְאַתְפָּרַס בְּפָרִיסוֹ. וְאַתְגַּלְיָא דְכַר, דְאַתְאָחִיד בְּסִטְרָא דְכַפּוּרֶתָא. וְנוֹקְבָא אַתְטַמְרַת לְתַתָּא, וְאַתְעַבִּידַת כַּפֵּשׁ דְצַפּוֹן. וְנָרָא דָא בְּרֵאשִׁית, בֵּת אֵשׁ. י כַּפּוּרֶתָא. י פָּרִיסוֹ דְאַתְפָּרַס, וְאַחֲזִי חַד, וְלֵא

חלופי גרמאות

ט נ"א סמכין (דפוסים ראשונים). י נ"א ל"ג נוטל (דפוסים ראשונים). כ נ"א ל"ג בן (דפוסים ראשונים) ל נ"א אתפרס (קראקא). ח ה"ג ברפוס מנוקאטש במרובעים ובכל הדפוסים כתוב באר.

<p>מאמר</p> <p>שנכנסה באויר שיש בהם, נחתא לתתא, כי המסך הזה יורד ומתפשט לישסו"ת וגם ישסו"ת מתמעטים מחמתו לאויר. כגוונא דההוא רוא דבראשית סלקא עיליא כלפי זה, ססוד בראשית הוה, שהוא או"א עלאין, עולה הארתם למעלה, דהיינו שהם סתומים מחמת ה"י שנכנסה באויר, ולא אתרשים ברשימו, שלא נרשמו באיזה חסרון מחמת ה"י שנכנסה באויר שלהם, מחמת שגם בלי זה אינם מקבלים חכמה. כנ"ל. נפקא רשימו לתתא, יוצאת מ"י זו, שבאויר דאו"א, רשימת חסרון למטה בישסו"ת. ואתעביד מנייה כפורתא עילאה, שבישסו"ת נעשית, ממסך דאותה ה"י שבאויר, כפורת עליונה, רשימא ברשימין תלתא, דהיינו ברשימת ג' קוין ימין, שמאל, ואמצע, ברזא הויה אלקינא הויה, שב' קוין ימין ושמאל נקראים הויה אלקינא. והקו האמצעי נקרא הויה. שה"ס חסד, גבורה, ת"ת. מאלין תלת נפקו תלת אחרנין, כי מהם יוצאים ג' קוין למטה מטבור הנקראים נצח, הוד, יסוד, והם שש ספירות חג"ת נה"י. והיינו ברא שית. וע"כ מרומז באותיות בראשית, ברא שית, שה"ס חג"ת נה"י הנ"ל.</p>	<p>הסולם</p> <p>זה כנגד זה. דרום שהוא חסד, הוא ראש לז"ט תחתונות, שז"ט כהן לוקח בראש. והוא בן דכר. מערב היא נוקבא, שנקראת בת יחידה. שעליה נאמר בת היתה לאברהם. לאברהם ודאי. שהוא חסד. והיינו בסוד זה, בראשית, שהיא אותיות בת ראש. שהם ב' הכרובים, בת. היא מלכות, ראש, הוא חסד, קו ימין זז"א. י שבבראשית, היא הכפורת, דהיינו המסך מביאת ה"י באויר (כנ"ל אות ל"ח ע"ש), שאינה נודעת עד שנפרשת במפרש, ומוציאה ב' כרובים אלן, בסוד בת ראש, כעין זה היא ה' אחרונה דהויה. שהיא בבחינת היחוד דבת ראש. כלומר, שהמלכות מיוחדת בחסד. כי הויה ה"ס ז"א שהוא בבחינת חסדים מכוסים. ועל זה, דהיינו מבחינת היחוד הזה, נקראת המלכות בת. דהיינו בת ראש, בת לאברהם. י דבראשית היא הכפורת להפרש.</p>
--	---

נ) אַתְהֵדֵר כַּפּוּרֶתָא מִמַּעְרָב וְכו': עַתָּה מִפְרַשׁ הַיְחוּד הַב' שֶׁל ב' הַכְּרוּבִים, דְהֵינּוּ מַעְרָב עַם צַפּוֹן. מִנְחֻזַת הַכְּפּוּרֶת מִמַּעְרָב שֶׁהוּא הַמַּלְכוּת, לְצַפּוֹן, שֶׁהוּא גְבוּרָה, דְהֵינּוּ קו הַשְּׂמָאל. וְנִפְרַשׁת בַּמִּפְרָשׁ. וּמִתְגַּלְיָה הַדְּכַר שֶׁנֶּאֱחָז בְּצַד הַכְּפּוּרֶת. וְהַנוֹקְבָא, דְהֵינּוּ הַמַּלְכוּת, מִסְתַּתֵּר לַמְטָה, וְנַעֲשִׂית בְּאֵשׁ שֶׁל הַצַּפּוֹן. וְז"ס בְּרֵאשִׁית, שֶׁהִיא אוֹתוֹת בֵּת אֵשׁ הִי שֶׁבְּבִרְאשִׁית, הִיא הַכְּפּוּרֶת. הִי הִיא הַמִּפְרָשׁ שֶׁנִּפְרַשׁ, וְהִרְאָה אַחַד וְלֹא שְׁנַיִם, כִּי הַנוֹקְבָא נִתְכַסְתָּה לַמְטָה. וְאִם תֹּאמַר, הַמִּפְרָשׁ הַעֲלִיּוֹן וְהַתַּחְתּוֹן הַכֹּל אַחַד. כֵּךְ הוּא. שְׂאִינוּ נִפְרַד שֵׁם זֶה מִזֶּה, הַכֹּל הוּא אֶלְקִים.

ביאור

(דפויי דף מ"ג ט"א)

זהר תרומה חדש י"ט
 תרין, דקא נוקבא אתפפייא לתתא. ואי יתימא כולא חד פריסו עילא
 ותתא. הכי הוא. דלא אתפריש שמא דא מן דא, כלא איהו אלהים.
נא אתהדר כפורתא ממערב למזרח, פריס פריסו בתרי סטרין, בסטרא
 דמזרח, ובסטרא דמערב. כיון דכפורתא קיימא במזרח ומערב, כדן תדוה
 אשתכח, וחיבורא כדקא יאות, והאי בת, אתקלילת בעיטרהא כדקא יאות,
 וקיימא באשלמותא. וכדן איהו ברזא דיליה בראשית, כלא פירוודא כלל.
נב ולקבל אלן תלת זימנין, סלקין ישראל תלת זימנין למיתג
 חגייהו. בפסח אתהדר כפורתא בסטר דרום ומערב, וכדן היא בת קיימא

חלופי גרמאות

1 נ"א מוסיף תימא ר' (מונקאטש במרובעים). 2 נ"א עילא ותתא (דפוסים ראשונים). 3 נ"א אפריש (דפוסים ראשונים).

מאמר	הסולם	הכפרת וכ' הכרובים
ביאור הדברים. נודע שהיחוד של מלכות עם קו השמאל דו"א, שהוא גבורה, אינו נעשה למעלה במקום הגבורה דו"א, אלא למטה במקום המלכות. והוא מטעם כי הג"ר דחכמה דשמאל, נתמעטו ע"י קו אמצעי, ורק הו"ק דחכמה דשמאל מאירים, וע"כ אי אפשר שיהיה היחוד במקום גבורה דו"א, שהוא אור זכר המאיר ממעלה למטה, שהוא ג"ר, כי הג"ר נעלמים, ולפיכך היחוד הוא במקום הנוקבא, המאירה אור נקבה שממטה למעלה. שהוא ו"ק (כמ"ש בזהר אמוד אות קצ"ח וקצ"ט ע"ש).		המפרש התחתון שהוא המלכות שנתכסתה. ומשיב, הכי הוא שהן באמת אחד, דלא אתפריש וכי כלא איהו אלקים. הן הגבורה נק' אלקים. והן המלכות נקראת אלקים מפני שהם אחד.
זו"ש אתהדר כפורתא וכי ואתגלייא דכר דאתאחיד בסטרא דכפורתא, שלא נתגלתה הנוקבא למעלה ביחד עם הדכר, כדי שלא יתגלו הג"ר דחכמה, ונוקבא אתשמרת לתתא ואתעבדת באש דצפון, שהנוקבא נתכסתה למטה, שלא לקבל ג"ר דחכמה אלא ו"ק, והיא נעשתה באש של הצפון, שהצפון משפיע בה הדינים שלו, הנקראים אש, והיא מתתקנת בהם, שתוכל להאיר החכמה כמו בצפון, שאין החכמה מתגלה זולתם. (כמ"ש באדרא רבא אות ר"ט). וזו"א דא בראשית, בת אש, שהמלכות נעשתה בת צפון, שהיא אש. ו' כפורתא ו' פריסו דאתפרס וכי וכל תרין דהא נוקבא אתכפייא לתתא כי לא נעשה היחוד למעלה במקום גבורה דו"א, אלא במקום הנוקבא שהיא מתכסית מג"ר למטה במקומה. אבל אם היה היחוד למעלה היו הג"ר מתגלות. ואי יתימא כולא חד פריסו עילא ותתא. ואם תאמר שהכל אחד, הן המפרש העליון שהוא גבורה, והן	נא אתהדר כפורתא ממערב וכי: עתה מפרש היחוד הג' של ב' הכרובים, שהוא מערב עם מזרח. ואומר, מוחזרת הכפורת ממערב, ממלכות, למזרח, שהוא תפארת דהיינו קו האמצעי, ופורשת מפרש לבי צדדים, בצד מזרח שהוא הדכר, ובצד מערב, שהוא הנוקבא. וכיון שהכפורת עומדת במזרח ומערב, אז שמחה נמצאת, והחבור הוא כראוי. להיותה דבוקה בקו האמצעי שהוא ת"ת, והבת היא דהיינו המלכות, מעוטרת בעטרותיה כראוי, ונמצאת במילואה, ואז היא בסוד שלו, של ת"ת, שהוא, בראשית, כלי פירוד כלל. פירוש. שאין הדכר והנוקבא ב' מלות, בת ראש או בת אש, אלא כלולים במלה אחת בראשית, להיותה כלולה כב' צדדים הן בבחינת בת ראש שהוא ימין, והן בבחינת בת אש, שהוא שמאל, כי המזרח כולל בתוכו דרום צפון, שהוא ימין ושמאל. וע"כ באים במלה אחת בראשית, שאש וראש הם ביחד.	

דפוי"י דף מ"ג ט"א

ב באברהם, ואיהי ב"ת רא"ש, ותמן הלל, ולא הלל גמור, דהא תרין קרובין אלין, לאו אינון באשלתמותא כדקא יאות, דהא ישמעאל נפיק ומקטרג.

נג מיומא דראש השנה עד יומא פקדמאה דסוכות, אתהדר כפורתא מצפון למערב, כדן שהיא בת אתפפייא, וקיימא ביה ביצחק, ולא בתורה, ואיהי ב"ת א"ש, ואינון לאו באשלתמותא, וע"ד לית תמן הלילא כלל, דהא עשו נפיק ומקטרג. בסוכות, סלקא האי בת. ואישתלימת ביה פ"ב ביצחק ובתורה, ומתחברין דא בדא, וכדן הלל גמור, על דאשתכחין רוגזא, וחברותא אשתפת.

נד בשבועות פ"ב דאקרי עצרת, אתהדר כפורתא בסטר מזרח ומערב, כדן שלימו אשתכת, וחביבו ודביקותא איהו בכל סטרין, וחדוה דעילאי ותפאי. וכדן ה' תורת ה' תמימה משיבת נפש.

נה ובתלת זמנין אלין, כפורתא אתהדרת בסטרהא, כדקא יאות, כפורתא דא אתפרסא לעילא, גו ההוא נקודה טמירא, בנהירו קדמאה דאתפרסא.

חלופי גרסאות

פ ניא ל"ג קדמאה (רפוסים ראשונים). צ ניא ואשלימת (קראקא). ק ניא ביעקב (רפוסים ראשונים). ר ניא ל"ג בחורה (קראקא). ש ניא ל"ג דאקרי (ווינצ'יא) ניא ועצרת ול"ג דאקרי (קראקא).

מסורת הזהר

(תהלים יט) הקשה"ו קמו ד"ח להלן אות ס"ח. תק"ח ד' קטו ט"ג קיט ט"ג.

הכפרת ובי הכרובים

הצדדים (כנ"ל אות נ"א) והוא שמחת העליונים והתחתונים. ואז תורת ה' תמימה משיבת נפש. כי תורה שבכתב, שהיא ת"ת דהיינו מזרח, מתחברת יחד עם תורה שבעל פה, שהיא מלכות, דהיינו מערב. והתורה תמימה.

הסולם

נה ובתלת זמנין אלין וכר': ובשלש פעמים אלו, מוחזרת הכפרות בצדדיה כראוי. בפעם א', שהוא היחוד דרום ומערב, נפרשת הכפרות למעלה, כלומר שאין לה התפשטות למטה, באותה הנקודה הנסתרת, כלומר, באותו האור של הנקודה הנסתרת, שהוא אור חסדים מכוסים מחכמה, וזהו באור הראשון שנפרשה. כלומר, שזהו ביחוד הראשון, דרום מערב. והטעם שאין לה התפשטות למטה, הוא משום שדרום שה"ס קו ימין, נמצאת ה' באויר בדומה לאו"א עלאין. (כמ"ש בפלפ"ס אות ל"ג) והוא ו"ק בלי ג"ד. אח"כ, ביחוד צפון ומערב, נפרשת בשלמות, כלומר, שבקו שמאל יוצאת ה' מאויר, והג"ד חוזרים (כמ"ש שם באות ל"ד) אבל המלכות נבחתת כמכוסה ואינה יכולה להאיר. ואח"כ בפעם ג' ביחוד מזרח ומערב, המלכות

מאמר

כמילואם כראוי, להיותם מחוברים בצד אחד, ולא מב' צדדים. כי ישמעאל יוצא מצד ימין, שהוא הפסולת של הכסף, ומקטרג.

נג מיומא דראש השנה וכר': מיום רה"ש עד יום ראשון של סוכות, מוחזרת הכפרות מצפון למערב, או מתכסה הבת ההיא, שהיא מלכות, ועומדת ביצחק, דהיינו שמקבלת מקו שמאל, ולא בשמחה, והיא ביחוד בת אש (כנ"ל אות נ'). והם אינם בשלמות, וע"כ אין שם הלל כלל, כי עשו, שהוא פסולת הזהב, יוצא ומקטרג. בסוכות עולה הבת ההיא שהיא מלכות, ונשלמת ביצחק בשמחה, שהוא קו השמאל, כי הוא מתלבש בחסדים, שזהו שלמותו, ומתחברים זה בזה. ואז הלל שלם על שנשקט הכעס, דהיינו הדינים של ראש השנה, נמצא החיבור.

נד בשבועות דאקרי עצרת וכר': בשבועות שנקרא עצרת, מוחזרת הכפרות בצד מזרח ומערב. או נמצאת השלמות, והאהבה והרביקות הם בכל הצדדים, כי מזרח שהוא ת"ת, והוא הקו האמצעי כולל בתוכו כל (דפו"י דף מ"ג ט"א)

זהר תרומה **חדש** **כא**
 לבתר אתפָּרַס בשְׁלִימוֹ. וְשָׁרְיָא עַל הָהוּא פְּרִיסוֹ, כַּד אֲתַחְפִּיז גְּדַפֵּי כְּרוּבִים
 עַל הָאֵי כְּפָרְתָא, בְּגִין " לְאֲתַחְפִּיז בְּכָפְרָא, וְלֹא יָהּ אֲתַגְלִיזָא.
גו כְּפָרְתָא. כְּפָרְתָא כְּתִיב, דְּכַד אֲתָא נְהִירוֹ עֵילְאַה, אֵינּוֹן כְּרוּבִים
 בְּטָשִׁי בְּגַדְפֵיהוּ, וְסֻלְקִין לֹון לְעֵילָא, וְאַמְרִין שִׁירְתָא מְסֻגִּיאוֹ דְּהָהוּא תְּדוּהָ
 דְּהָהוּא נְהִירוֹ.

גז כְּגוֹנָא דָא לְתַפְּא, וְכַפּוֹרְתָא אֲתַהֲדַר, וּמֵאֵינּוֹן תְּלַתָּא * הוּוֹ כְּרוּבִים
 יְמִינָא וּשְׁמָאֲלָא. יְמִינָא שְׁרָיָא בֵּיהּ רוּחָא דְלְעֵילָא, מֵהָהוּא סְטָרָא. וּשְׁמָאֲלָא
 דְּהוּוֹ בְּמַעְרַב - בְּאֲתַהֲדְרוּתָא דְכַפּוֹרְתָא, קָאִים לְגַבֵּיהּ בְּסֵטֵר שְׁמָאֲלָא, * וְשָׁרְיָא
 בֵּיהּ רוּחָא דְנוּקְבָא, וְאֲתַחְפֵּר דָא בְּדָא בְּחִיבּוֹ דְדָכֵר וְנוּקְבָא. וְכֵן לְכָל סְטָרִין
 בְּאֲתַהֲדְרוּתָא דְכַפּוֹרְתָא. וְלְעוֹלָם תְּרִין אֵינּוֹן, דְּכַר וְנוּקְבָא, לְתַפְּא בְּהָאֵי עֲלָמָא
 אֵינּוֹן תְּרִין וְלֹא יִתִיר.

גח וְאֵי תִימָא לְעֵילָא הָהוּאֵיל וְלֹא אֲצִטְרִיךְ דְּבִקוּתָא בְּכַפּוֹרְתָא, אֵיךְ

חלופי גרמאות

ת נ"א דאתחפייא (דפוסים ראשונים). א ה"ג הסלם נ"א מוסיף וחד הוּוֹ (דפוסים ראשונים). נ"א וכוּ הוּוֹ (מונקאטש
 במרובעים). ב נ"א באהדרותא (קראקא). ג נ"א איך וליג הוואיל ולא (קראקא).

מאמר **הסולם** **הכפרות ובי הכרובים**
 המלכות שורה על אותו המפרש, כלומר שהיחוד
 הוא במילואו, כשכנפי הכרובים סוככות על
 הכפורת, כדי לכסות הכפורת ולא יהיה בגלוי.
 כלומר, כדי לכסות הג"ד דחכמה דשמאל,
 שאסור לגלותם.

גו כְּפָרְתָא כְּתִיב וכו': כפרת.
 כתוב כפרת חסר ו'. ומשיב, כשהאור העליון
 בא, הכרובים האלו מכים בגדפיהם, ומעלים
 אותם למעלה מן ה' שהוא ז"א, דהיינו לאו"א,
 ואומרים שירה מרוב אותה השמחה של האור
 ההוא. וכיון שעולים למעלה מו', ע"כ כפרת
 חסר ו'.

גז כְּגוֹנָא דָא לְתַפְּא וכו': כעין זה
 שאמרנו בכרובים העליונים, בז"א ומלכות, הוא
 ג"כ למטה בכרובים וכפורת שבמשכן שה"ס
 מטטרון וסנדלפון, שהכפרת מסתובבת לג'
 צדדים. ומאלו הג' נמצאים הכרובים ימין
 ושמאל, כלומר שהכרובים העומדים בימין
 ושמאל דכפורת מקבלים מאותם ג' הצדדים.
 ומפרש, הימין, דהיינו כרוב הזכר, העומד בימין
 הכפרת, שורה בו רוח שלמעלה מאותו הצד
 שנמצא בו בסבוב הכפורת. והשמאל המשפיע
 במערב בהסתובבות הכפרת, עומד ומאיר לו
 בכרוב העומד מצד שמאל דכפרת ששורה בו
 רוח הנקבה. דהיינו כרוב הנקבה, ומתחברים
 (דפו"י דף מ"ג ט"א * ט"ב)

ע"י

כב זהר תרומה חדש
אתהדר בפורתא. ודאי בההוא אתהדרותא, אתדבק דא בְּדא, וְתדיר אתדבק בה.

נא כְּגוֹנָא דְכְרוּבִים אֵינוֹן לְעֵילָא, קְיִימִין עַל אֵת וְנִיפָא. וְהָא אִוְקִימָנָא דְנָא דְכְתִיב, פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים סוֹכְכִים, וְלֹא כְתִיב פְּרוּשֵׁי כְנָפִים סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם, אֲלֵא עַל אֵת וְנִיפָא הוּוּ קְיִימִין. זְמַנִּין יְדִיעֵן הוּוּ סְלֶקֶן גְּדַפְיָהּ, וּפְרֻשֵׁי לֹון לְעֵילָא בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, וְהוּוּ מִתְהַדְרֵן וּמְחַפְיִין עַל פְּפוֹרְתָא. וְעַל דָּא בְּאֵת וְנִיפָא הוּוּ קְיִימִין.

ס בְּכָל אֲתֵר דְרוּחָא עֵילָאָה הָוָה אֲתֵי וְשְׂרָיָא, וְדָאִי בְּהָוָה אֲתֵר דְשְׂרָיָא, אֵית בֵּיהּ מְמָשׁוּ, וְקִיּוּמָא בְּאֵת וְנִיפָא. בִּינְי אִיהוּ מְעַפְרָא, וְעַד לֹא שְׂרָא עֲלֵיהּ נְצִיצוּ דְרוּחָא וְדְלְעֵילָא, לֵית בֵּיהּ מְמָשׁוּ, פִּינֹן דְשְׂרָיָא עֲלֵיהּ, אֵית בֵּיהּ מְמָשׁוּ, וְקִיּוּמָא בְּקִיּוּמָא.

סא/א וְאֵי תִימָא דָּא בְּלַחֲדוּי, ת"ת מְחוּטְרָא דְאֶהָרֹן, דְאִיהוּ אָעָא בְּלֹא מְמָשׁוּ בְּלָל, פִּינֹן דְשֻׁדְר בֵּיהּ קב"ה זְעִירוּ דְרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְאֲתַעְבִּיד לֵיהּ בְּרִיָּהּ וּמְמָשׁוּ. וּמָה אָעָא דְלָאו אֲוֹרְחִיהּ בְּכָף, פִּינֹן דְשֻׁדְר בֵּיהּ קב"ה חַד זְעִירוּ דְרוּחָא, קָאִים בְּקִיּוּמָא, וְהָוָה בֵּיהּ מְמָשׁוּ. כְּרוּבִים דְאֵינוֹן קְדוּשִׁין, וְקִיּוּמִין בְּקְדוּשָׁה כְּגוֹנָא דְלְעֵילָא, עַל אַחַת פְּמָה וְכַמָּה.

מסורת הזהר חלופי גרסאות
ח (שמנת כה) אחרי מות נב. ד נ"א בכפורתא (קראקא). ה נ"א מסדון (דפוסים ראשונים) נ"א מסדורי (מונקאטש בטוגריים). ו נ"א ל"ג מן ממשו ער ממשו (קראקא). ז נ"א לעילא (וויניציא). ח נ"א ביה (דפוסים ראשונים). ט נ"א קדושא וקיימין בקדושא (דפוסים ראשונים).

מאמר **הסולם** **הכפרת ובי הכרובים**
ע"י המסך דחירק שבקו האמצעי (כח"ש בפלפה"ס אות ל"ח ע"ש) ונמצא שוב דבוק בכפרת מחמת היותם בבחינה אחת. וז"ש, ותדיר אתדבק בה, שע"י ההסתובבות, נמצא, שהכרובים, שהם בחינת ימין ושמאל, דבוקים בכפרת תמיד. כמו שבארנו. כי יש להם השתוות לכפרת, הן בקו ימין, והן בקו האמצעי. ומאחר שהקו האמצעי ממעט הג"ר דחכמה דשמאל, נמצאת השתוות לכפרת, גם בשמאל. ולפיכך דבוקים תמיד.

נט כְּגוֹנָא דְכְרוּבִים אֵינוֹן וכו':
הכרובים שבמשכן הם, כמו הכרובים למעלה, ועומדים באות ובנס. וכבר העמדנו הסוד, שכתוב פורשי כנפים סוככים. ולא כתוב פרושי כנפים. ולא סוככים בכנפיהם. אלא על אות ונס היו עומדים, והיו פורשים כנפיהם כמו כרובים חיים. ולעתים ידועות היו הכרובים מעלים כנפיהם, ופורשים אותן למעלה בכל (דפו"י דף מ"ג ט"ב)

סא/א וְאֵי תִימָא דָּא וכו':
זהו בלבד הוא כן, בוא וראה ממהו של אהרן, שהוא עץ בלי שום ממשות, כיון ששלח בו הקב"ה מעט רוח עמד בקיום ונעשה בריה וממשות. ומה עץ, שאין דרכו בכך, כיון ששלח בו הקב"ה משהו אחד של רוח, עמד בקיום והיתה בו ממשות, הכרובים שהם קדושים, ועומדים בקדושה כעין שלמעלה, על אחת כמה וכמה שהרוח העליון היה עושה בהם נס. בכל

זהר תרומה **חדש** **כג**

סא/ב בכל זמנא דישקאל הוּוּ זכאין, פְּרוּבִים הוּוּ דְבִיקִין בְּדִיקוּ אַפִּין באַפִּין, כִּיּוֹן דְהוּוּ סְרַחֵן, הוּוּ מְהֵדְרֵן אַפִּיְהוּ דָא מִן דָּא. מְנָא הוּוּ יְדַעִי, הִכָּא יֵאֲתַפְּלִגוּן עֲמוּדֵין דְעֵלְמָא. אַכֵּל בְּתִנְנָא דְקוּרְבָנָא, וּבְקוּרְבָנָא עַל גְּבִי מְדַבְּחָא, וּבְכִתְנָא פִד בְּרִיךְ יְת עֲמָא. יִבְאֲלִין תְּלַתָּא הוּוּ יְדַעִי, יְדֵהָ פְּרוּבִים מְהֵדְרֵין אַנְפִּין דָּא מִן דָּא, וְקַבִּיָּה בְּעֵי תִּיּוּבְתָא דְבָנוּי.

סב תִּנְנָא דְקוּרְבָנָא, פִּד הוּוּ יִשְׁרָאֵל זְכָאִין, תִּנְנָא יְהוּה סְלִיק לְעֵילָא בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָאֵל, פְּעֵיטוּרָא דְקוּלְפִין, אִי לִסְטֵר מְזוּרַח, אִי לִסְטֵר מְעֵרַב, אוּ בְּכָל סִיפֵי עֵלְמָא, בְּאוּרַח מִיִּשְׂרָאֵל סְלִיק. וְכַד לָא סְטָא פְּלִימִינָא וְלִשְׂמָאֵלָא, פְּדִין רְעוּתָא קְזִימָא לְעֵילָא וְתַתָּא, וְקַבִּיָּה אַתְרֵעִי בְּעוּבְדִין פְּדִין יִשְׂרָאֵל בְּחִיבּוּ יְתִיר.

סג בְּקוּרְבָנָא דְעַל גְּבִי מְדַבְּחָא. פִּד הוּוּ יִשְׁרָאֵל זְכָאִין, הוּוּ מְתַחְזִי עַל גְּבִי אֲשָׁא דְמְדַבְּחָא דְיוֹקְנָא דְאַרְיָה אַכִּיל קוּרְבָנָא עַל מְדַבְּחָא. וְכַד לָא הוּוּ זְכָאִין, הוּוּ חֲמֵן דְיוֹקְנָא דְכִלְכָּא רְבִיעַ עַל מְדַבְּחָא.

סד כִּתְנָא פִד בְּרִיךְ יְת עֲמָא, בְּשַׁעְתָּא דְזַקִּיף יְדוּי, פִּד הוּוּ יִשְׁרָאֵל זְכָאִין יֵאֲתַחְזוּן לְכַרְכָּא, יְדוּי הוּוּ זְקִיפִין בְּזַקִּיפוּ, בְּלָא טוּרַח פְּלַל, וְיֵאֲתַחְזוּן בְּחִידוּ וּבְרַעוּ. פְּדִין שְׂכִינְתָּא שְׂרִיָּא עֲלֵיהוּ, וְאִזְדַּקְפֵּן אִינוּן מְגַרְמִיָּהוּ, וְכַדִּין כִּתְנָא הוּוּ יְדַעִי, דְאַתְחַזוּן יִשְׂרָאֵל לְכַרְכָּתָא, וּבְרִיךְ לוּן בְּרַעוּ דְלִבָּא.

חלוּפֵי גְרַמָּאוֹת

י נ"א אפליגו (דפוסים ראשונים), כ נ"א דאלין (קראקא), ל נ"א רוא דכרוכים (קראקא), מ נ"א תיאובתא (קראקא), נ נ"א הוּוּ (קראקא), ס בעיטורא (כל הדפוסים) נ"א בקולפין (קראקא), ע נ"א שיפוי (דפוסים ראשונים), פ נ"א ימנא ושמאלא (קראקא), צ נ"א ל"ג דישקאל (קראקא), ק נ"א דיוקניא (קראקא), ר נ"א ואתחזי (ויניציא) נ"א ואתחזו (קראקא), ש נ"א ואתרמו (דפוסים ראשונים), ט נ"א ואתרמו (דפוסים ראשונים).

<p>מאמר</p> <p>סא/ב בכל זמנא דישקאל וכו': בכל זמן שישקאל היו זכאים, היו הכרוכים דבקים בדבקות פנים בפנים, כיון שחטאו היו מחזירים פניהם זה מזה. שואל, מאין היו יודעים, הרי לא יכלו לבא לקדש הקדשים לראות את זה. ומשיב, כאן נחלקו עמודי העולם. אבל בעשן הקרבן, ובקרבן שעל המזבח, ובכהן, כשהיה מברך את העם, בשלשה אלו היו יודעים, שהכרוכים החזירו פניהם זה מזה והקב"ה רוצה בתשובה של בניו.</p> <p>סב תננא דקורבנא. כד וכו': ומפרש דבריו. עשן הקרבן. הוא, כשהיו ישראל זכאים, היה עולה העשן למעלה בדרך ישר. כהסתלקות של חצים. אם העשן היה עולה לצד מזרח או לצד מערב, או בכל קצוי ארץ, היה עולה בדרך ישר. וכשלא סר לימין ולשמאל, אז נמצא הרצון למעלה ולמטה, והקב"ה רצה</p>	<p>הסולם</p> <p>הכפרת ובי הכרוכים</p> <p>במעשיהם של ישראל באהבה יתירה. כפיטורא פירושו כהסתלקות. כי תרגום לא סרו הוא לא עטרו (מ"ב ט"ו ד') קולפין פירושו חצים, כי תרגום מכת חרב והרג הוא קטולת גלמין גולפין. (תרגום אסטרו) וג' וק' מתחלפין במבטא.</p> <p>סג בקרבנא דעל גבי וכו': הסימן הב' הוא, בקרבן שעל המזבח. כי כשישראל היו זכאים, היתה נראית על אש המזבח צורת אריה אוכל קרבנות על המזבח. וכשלא היו זכאים, היו רואים צורת כלב רובץ על המזבח.</p> <p>סד כהנא כד בריך וכו': הסימן הג' הוא. ככהן כשהיה מברך את העם, כי בשעה שנשא ידיו, כשהיו ישראל צדיקים, והיו ראויים לברכה, ידיו היו נשואות בנשיאות בלי כבדות כלל, והורמו בשמחה וברצון. אז השכינה שורה</p>
--	---

(דפוס יד מ"ג ט"ב)

כד זהר תרומה חדש

סה וכד ידוי הוּו קְרִירִין וּבְטוּרַח סְגִי אַנְדְקָפוּ, וְלֹא יָכִיל לְאַרְמָא לֹון, אֶלֶא בְרוּב טוּרַח. כְּדִין תְּוֹה יָדַע, דְּהָא שְׁכִינְתָא לָא שְׁרָיָא עַל יְדוּי. וְיִשְׂרָאֵל לָא אֶתְחַזוּן " לְבְרַכָא.

סו בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְשְׁכִינְתָא תְּנֵה אֶתְיָא לְשְׁרָיָא עַל יְדוּי, כָּל אִינוּן אֶצְבָּעֵן דְּאִינוּן בְּדִיּוּקְנָא עֵילְאָה, הוּו תְּדָאן בְּחִידוּ, לְקַבְלָא « לָהּ לְשְׁכִינְתָא עֵלְיָהּ, וּפְרַחֵי לְאַנְדְקָפָא לְעֵילָא. כְּמָא דְהוּו תְּדָאן פְּרוּבִין דְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְכ"ש לְעֵילָא, לְקַבְלָא לָהּ לְשְׁכִינְתָא עַל גְּבִיּהוּ.

סז וְרָזָא דָא, וְיָדֵי מִשָּׁה כְּבָדִים. מ"ט, בְּגִין דְּהֵיִיא שְׁעָתָא יִשְׂרָאֵל לָא הוּו זְפָאִין. וְיָדוּי דְּמִשָּׁה אִתְיָקְרוּ, וְלֹא יָכִיל לְזַקְפָא לֹון לְעֵילָא. דְּכִתִּיב לְעֵילָא, « עַל רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נְסוּתָם אֶת ה'. וְכְדִין וַיָּבֵא עֲמֶלֶק, וְאֶתְיָקְרוּ יְדוּי דְּמִשָּׁה, וְלֹא יָכִיל לְזַקְפָא לֹון, עַד דְּקָבִיל ה' עֲלֵיהּ עוֹנֶשָׁא. דְּכִתִּיב וַיִּקְחוּ * אֶבֶן וְהָיָה פְּאֶשֶׁר יָרִים מִשָּׁה וּגו'. כְּגוּוֹנָא דָא לֹוּחֵי אַבְנָא, כְּגוּוֹנָא דְּכִתְנָא.

סח וְע"ד, פְּרוּבִים בְּהֵהוּא זְמָנָא דְּהוּו יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, הוּו אֲנִפִין בְּאַנְפִין, מִתְדַבְּקִין דָא כְּדָא. וְכַד לָא הוּו זְפָאִין, הוּו מְהַדְרִין אֲנִפִיהוּ יָדָא מִן דָא. וְעַל רִזִין אֲלִין, הוּו יָדַעֵי, אֵי יִשְׂרָאֵל זְפָאִין, אֵי לָא.

סט פְּרוּבִים: רְבִינִין. וְכֵלָא בְּרָזָא חַד קְיִימִי, דְּכִתִּיב « כִּי נָעַר יִשְׂרָאֵל

מסורת הזהר (שמות יז) ויחי תשכה. י (שם) אורא רבא לב. (הושע יא) ויחי רפה ד"ח להלן אות עג. (קראקא). ה נוסח אחר עליו (קראקא). ו נוסח אחר ליתו אבנא (קראקא). ז נוסח אחר אלן מאלין (וינציא).

חלופי גרסאות
 ת נ"א לברכה (דפוסים ראשונים). א נ"א ל"ג לה (קראקא).
 ב נ"א ולאזוקפא (דפוסים ראשונים). ג נ"א יכילו (קראקא).
 ד נ"א כלעילא כמה דהוּו תדאן כרובים דהאי עלמא וכ"ש (קראקא). ו נוסח אחר ליתו אבנא (קראקא). ז נוסח אחר אלן מאלין (וינציא).

מאמר שורה עליהן, והן נשאו מעצמן. ואז היה הכהן יודע, שישיראל ראויים לברכה, וברך אותם ברצון הלב.

סה וכד ידוי הוּו וכו': וכשידיו היו כבדות, וביגיעה רבה התנשאו, ולא היה יכול להרימן אלא ביגיעה מרובה, אז היה יודע, שהשכינה אינה שורה על ידיו, ושישראל אינם ראויים לברכה.

סו בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְשְׁכִינְתָא וכו': משום, שבשעה שהשכינה היתה באה לשרות על ידיו, כל האצבעות האלו, של הכהן, שהם בצורה עליונה היו שמחות בשמחה לקבל את השכינה עליהן, והיו פורחות להיות נשאות למעלה, כמו שהכרובים שבעולם הזה, שבמשכן, ומכל שכן הכרובים שלמעלה, היו שמחים לקבל עליהם את השכינה.

סז וְרָזָא דָא וְיָדֵי וכו': וזה סוד, וידוי (דפו"י דף מ"ג ט"ב * ט"ג)

הסולם משה כבדים. מה הטעם. משום שבאותה שעה, לא היו ישראל זכאים, וידיו של משה כבדו, ולא היה יכול לשאת אותן למעלה. כי כתוב למעלה, על ריב בני ישראל ועל נסותם את ה'. ואז ויבא עמלק, וכבדו ידיו של משה, ולא היה יכול לשאת אותן, עד שקבל עליו עונש, שכתוב, ויקחו אבן, והיה כאשר ירים משה וגו'. כעין זה היה בלוחות האבן כמו בכהן. דהיינו שכבדו מחמת חטא העגל ונפלו מידיו ונשברו.

סח וְע"ד כְּרוּבִים בְּהוּוּ וכו': וע"כ, הכרובים, באותו זמן שישיראל היו זכאים, היו פנים בפנים מתדבקים זה בזה. וכשישראל לא היו זכאים, היו מחזירים פניהם זה מזה. ועל ידי סודות אלו, הנ"ל, היו יודעים, אם ישראל הם זכאים או לא.

סט כְּרוּבִים רְבִיין וכו': כרובים, היינו

זהר תרומה חדש כה
 ואוהבהו. ובג"כ כלל בחדותא דסיקרא קיימא, כמה דאתתדי דא בחדותא, הכי איהו כלל. ובגין נער, אינון נערים. ורזא דא אשת נעורים, דקיימא על תרין נערים, בחדותא עלאה.
 (ב) פרוכים אנפי רברבי, ואנפי זוטרי. ודאי הכי אינון אנפין טמירין לעילא, דלא אתגליין. ובגינייהו, הוי חדותא דסיקרא, ומלוי דילה.
 (ג) אנפי זוטרי לתתא, כמה דאוקימנא בכפרת, לעילא ותתא ברזא תדא קיימא. את השמים ואת הארץ, אינון רזא דתרין פרוכים, חד דכר, וחד נוקבא, למתוי דביקין אלין באלין בחביבותא, כמה דאיתמר. את, לאסגאה עילא ותתא פחדא, למתוי רזא דכרוכין כלל בכלל תדא.

חלופי גרמאות

ח נ"א ל"ג כמה (קראקא). ט נ"א חינוך (קראקא). י נ"א עלאי (קראקא).

מאמר	הסולם	הכפרת וכו' הכרוכים
היינו נערים, והכל עומד בסוד אחד, שכתוב, כי נער ישראל ואוהבהו. ומשום זה הכל עומד בחידוש הלבנה, כמו שזו נתחדשה בהתחדשות, כך הוא הכל. ומשום נער, נקראים הכרוכים נערים, וז"ס אשת נעורים. שהמלכות, שה"ס אשה עומדת על שני נערים בהתחדשות עליונה.	(ע) כרוכים אנפי רברבי וכו': כרוכים, הם פנים גדולים ופנים קטנים. ודאי כך הם הפנים הנסתרים שלמעלה, שאינם מגולים. ובשבילם היתה התחדשות הלבנה והמילוי שלה.	בחידוש הלבנה. וז"ש, כמה דאתתדי דא בחדותא הכי איהו כלל. נותן טעם בזה, למה הם נקראים מוחין דנער, שהוא משום שהמה מתחדשים תמיד להאיר, כמו הלבנה המתחדשת, וע"כ נקרא נער, כמו שעתה נולד, ועוד הוא נער. ובגין נער אינון נערים, ומשום המוחין דנער, נקראים הכרוכים ב' נערים. ורזא דא אשת נעורים דקיימא על תרין נערים בחדותא עלאה, שהלבנה, שה"ס המלכות, הנקראת אשה, עומדת בעת התחדשותה, על ב' נערים, שהם מטטרון וסנדלפון, שהם במוחין דנער. ומשום זה נקראת המלכות אשת נעורים.
(א) אנפי זוטרי לתתא וכו': פנים קטנים הם למטה. כמו שהעמדנו בכפרת, למעלה ולמטה בסוד אחד עומד. את השמים ואת הארץ, הם סוד ב' הכרוכים, אחד זכר ואחד נקבה, שהיו דבוקים אלו באלו באהבה. כמו שאמרו, את, הוא לרבות למעלה ולמטה יחד, שיהיה סוד הכרוכים הכל בכלל אחד.	(א) אנפי זוטרי לתתא וכו': פנים קטנים הם למטה. כמו שהעמדנו בכפרת, למעלה ולמטה בסוד אחד עומד. את השמים ואת הארץ, הם סוד ב' הכרוכים, אחד זכר ואחד נקבה, שהיו דבוקים אלו באלו באהבה. כמו שאמרו, את, הוא לרבות למעלה ולמטה יחד, שיהיה סוד הכרוכים הכל בכלל אחד.	וז"ש (באות ע') כרוכים אנפי רברבי ואנפי זוטרי ז"א ומלכות נקראים אנפי רברבי, מטטרון וסנדלפון נקראים אנפי זוטרי. וז"ש ודאי הכי אינון אנפין טמירין לעילא שהם ז"א ומלכות, דלא אתגליין, ובגינייהו הוי חדותא דסיקרא ומילוי דילה, שז"א ומלכות אינם מתגלים, אלא הגילוי הוא בסוד חידוש הלבנה ומילואה, שאז מתגלית בה הארת החכמה, בסוד המוחין דנער. וה"ס אנפי רברבי. אנפי זוטרי לתתא, שהם מטטרון וסנדלפון שהם למטה מאצילות, כמה דאוקימנא בכפרת, דהיינו לעיל (באות מ"ו), לעילא ותתא ברזא דא קיימא, שהכרוכים העליונים והכרוכים התחתונים הם בסוד אחד, דהיינו סוד מוחין דאחור הכלולים במוחין דפנים (כנ"ל באות מ"ד), את השמים ואת הארץ וכו' כמה דאתמר לעיל (אות מ"ז).

כתיב

(דפו"י דף מ"ז ט"ג)

כו זהר תרומה חדש

(עב) כתיב עבדו את ה' בשמחה, חדוותא דתרין פרוכין. דקא רבין, כל מאן דשארי בגוייהו, יאתהדר אנפוי פרבייא, וחדוי עמהון. ורזא דא, פיון דשארי עליהו, מאן דשארי, אתהדר נער, בחידו דכלא, וברעותא, אע"ג דאתיאי בדינא על עלמא, פיון דשארי עליהו, אתהדר יבתדות, נער קטיר בחידו. ועלמא אתהדר ברחמי.

(עג) מאן דאיהו ברוגזא, ייתון לגביה נער, וישתפך רוגזיה, ויתהדר בתדות, ושוי גרמיה פרבייא, וכדין כלא בחידו. ועל רזא דא כתיב, כי נער ישאל ואוהבהו, לית רחימו ורחיבו בר פרבייא.

(עד) כתיב ויהושע בן נון נער לא ימיש. דתהו קאים גו משפנא דמשה, בגין דתהו אוהל, אוהל דמשה תהו. ובשעתא דשכינתא תהו אתיא, ויאשכח תמן ליהושע דאיהו נער, ומיד תהו בחידו ורעו. דתדות דיהושע אנפוי דסיקרא פכולא, בכל רזין דיליה הכי תהו.

(עה) פיון דמשפנא אתבגי, לא אצטרך יהושע למהוי תמן, אלא פרוכים הוו תמן, ומשתפתי ברחיבו דא ברא, אנפין פאנפין, פרבייא בחידו. פיון דשארי עליהו מיד כולא בחידו, ודינא לא אשתכח כלל. ובגין דקב"ה רעותיה בעמא דישראל, בעיין לאתנאה עובדא לתתא, לאתערא רחמי, ולאעברא דינא, דלא

מסורת הזהר (תהלים ק) ויצא שמ. מ (הושע יא) לעיל אות סט. (שמות לג) ב"ב שט ת"ז ת"ע ד' קלו. ז"ח יתרו אות קפח תקי"ח ד' צו ט"ב.
(קראקא). צ נוסח אחר בעי (קראקא) נוסח אחר בעא (וויניציא).

חלופי גרסאות כ נ"א אתהדרי (קראקא). ל נ"א בחידיה (קראקא). מ נ"א דסתרא ולי"ג דא כתיב (קראקא). ו נ"א אשכח (דפוסים ראשונים). ס נ"א לי"ג בכלא (קראקא). ע נ"א לי"ג באנפין (דפוסים ראשונים). פ נ"א בגי"כ קב"ה רעותיה דעמא (קראקא). צ נוסח אחר בעי (קראקא) נוסח אחר בעא (וויניציא).

מאמר **הסולם** **הכפרת ובי הכרובים**

(עב) כתיב עבדו את וגו': כתוב, עבדו את ה' בשמחה. היינו השמחה של שני הכרובים. כי ילדים כל מי ששורה בתוכם, חוזרים פניו להיות כילד, ושמח עמהם. וזה סוד כיון ששורה עליהם, על מוחין דנער, מי ששורה, דהיינו המוחין דפנים, חוזר הנער, שה"ס מוחין דאחור, להיות בשמחת הכל, וברצון, כי אע"פ שהמוחין דאחור באים בדין על העולם, כיון ששורה עליהם, מוחין דפנים, חוזר להיות בשמחה. הנער קשור בשמחה, והעולם חוזר להיות ברחמים.

(עג) מאן דאיהו ברוגזא וכי: מי שהוא בכעס, יביאו אליו נער וישקוט כעסו, ויחזור להיות בשמחה, וישום עצמו כילד, ואז הכל הוא בשמחה. ועל סוד זה כתוב, כי נער ישראל ואוהבהו. אין אהבה ורחיבות חזן מבילד.

(דפוס"י דף מ"ג ט"ג)

הכפרת ובי הכרובים **(עב)** כתיב ויהושע בן נון וגו': כתוב, ויהושע בן נון נער לא ימיש מתוך האהל. שהיה עומד במשכן של משה, כי האהל ההוא היה אהלו של משה. ובשעה שהשכינה היתה באה ומצאה שם את יהושע, שהוא נער, מיד היתה בשמחה ורצון. ששמחת יהושע היא פני הלבנה בכל, כי יהושע היה מוכבה למלכות הנקראת לבנה, וכך היה בכל הסודות שלה. שמעשיו השלימו אותה בכל בחינותיה.

(עג) כיון דמשפנא אתבני וכי: כיון שנכנה המשכן, לא היה צריך יהושע להיות שם, אלא הכרובים, שגם הם במוחין דנער, היו שם, ונמצאים באהבה זה עם זה, פנים בפנים כילד בשמחה. כיון ששורה עליהם, המוחין דפנים, מיד הכל הוא בשמחה ולא נמצא דין כלל. אע"פ שהם בעיקרם מוחין דאחור (כנ"ל אות ע"ב) ומשום שרצונו של הקב"ה

זהר תרומה חדש כז
ישלוט עליהו כלל, ויהון תדיר בתורה עמיה. ופאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

(עו) פ כתיב ו והנער שמואל משרת, פתיב נער, וכתיב ו ושמואל בקוראי שמו. ותנין, שקול הנה שמואל פנגד משה ואהרן. אי שקול איהו פמשה ואהרן, אמאי פתיב נער, דהא י בכמה דרגין אינון, דלא תהו מטא אפילו לדרגא זעירא דמשה, כל שפן למיהוי שקול פתרוויהו.

(עז) אלא האי קרא הכי הוא, משה ואהרן בכהניו, משה איהו ו נביאה מהימנא עילאה ע"כ שאר נביאי. אהרן בכהניו, איהו פהנא עילאה ע"כ פהני עלמא, דלא תהו פהנא רבא דסליק בדרגא עילאה פאהרן. וכה אהרן לכהונה ונבואה, נביא וכהן. מה דלא וכה פהנא אהרן. ואי תימא, הא זכריה פהן ונביא הנה, ההיא נבואה לשעתיה תהו, דכתיב ו ורוח לבשה את זכריה.

מסורת הזהר חלופי גרסאות
(ש"א ג) תרומה תו. (ו) תהלים צט) ב"א קמו. ק נ"א ותיב (קראקא). ר נ"א מכמה דרגין אינון לא (שס) שס. (צ) דה"ב כר) תרומה תר. (דפוסיס ראשונים). ו נ"א מהימנא נביאה (דפוסיס ראשונים).

מאמר **הסולם** **הכפרת זבי הכרובים**
הקב"ה הוא בעם ישראל, צריכים להראות מעשה למטה, דהיינו בכרובים שבמשכן, לעורר רחמים ולהעביר הדין, שלא ישלוט עליהם כלל, ויהיו עמו תמיד בשמחה. אשרי הם בעולם הזה ואשרי הם בעולם הבא.
(עו) כתיב והנער שמואל וכו': כתוב, והנער שמואל משרת. כתוב נער, וכתוב ושמואל בקוראי שמו. ולמדנו שקול היה שמואל כמשה ואהרן, ואם הוא שקול כמשה ואהרן למה כתוב נער, שבכמה מדרגות הוא למטה, ואינו מגיע אפילו למדרגה קטנה של משה, מכל שכן להיות שקול כשניהם.
(דפוסי דף מ"ג ט"ג)

סליק פרשת תרומה

